

JÁ
PŘINÁŠÍM
ŽIVOT
PLNÝ
HOJNOSTI

Jan 10,10

živé
SLOVO

1997

3

ročník XXIX

Milí čtenáři!

Nosným tématem tohoto čísla je sdílení zvěsti evangelia lidem dnešní doby. Řada lidí o *evangelium nestojí* - nic jim neříká. Jejich život je zaměřen na to, aby co nejdříve a co nejvíce využili příležitosti, které jim život nabízí. Proč by měli čekat na nejistou budoucnost? Ale záplavy na Moravě a východních Čechách nám ukazují, že i zaměření na pozemský život může být krutým omylem - že člověku zůstanou jen holé ruce a život - a co dál?

Jiní se nedovedou orientovat v dnešní pluralitě nejrůznějších náboženských směrů a proudů. Hovoří se o sjednocení všech náboženství - nejprve "malá koalice" uvnitř "křesťanských" vyznání - a pak "velká" spolu s islámem a buddhismem. Jak pěkně to zní! Ale proč potom evangelium, když vlastně tolik nezáleží na tom, čemu věříme?

Jiní nemají čas - musí toho tolik ještě stihnout! Starost o pozemské záležitosti, o zaměstnání, pořízení bytu, jeho vybavení, o auto atd. - však to znáte.

Jiní chtějí v tomto světě něco znamenat. Budť jako sportovci nebo třeba jako hvězdy pop music. Jejich cílem je zviditelnit se - dostat se na obrazovku, aby o nich lidé věděli. Nebo se angažují v politice - a evangelium jim rovněž nic neříká.

A přitom všichni tito lidé potřebují ve svém životě Spasitele. Bez něho svůj život promarní a nakonec ztratí navěky. Bible nestraší, hovoří-li o věčné záhubě a o pekle. Je to výstraha na mistě a člověk by ji neměl ignorovat. Měl by hledat evangelium - vžyt je to **radostná zvěst o záchráně pro věčnost**.

Je problém, jak lidem kolem nás toto evangelium přinést tak, aby ho **zaslechli**. Jistě si vzpomnáte na starší radiopřijímače z dob, kdy se u nás prodávaly

hlavně sovětské výrobky. Dnes jsou nepoužitelné, protože tehdejší FM a dnešní FM jsou zcela rozdílné. Na těchto vlnách se už nevysílá. Podobně je tomu i s evangeliem. Doba se změnila. To, co dříve bylo samozřejmé, je dnes už minulostí. Lidé žijí jinak, než naši otcové. Ale přitom potřebují právě tak jako naši předchůdci evangelium. A je na nás, abychom jim ho dovedli podat tak, aby ho i při změněném životním stylu mohli přjmout nezkresleně, tak, jak nám je podává Písmo. A snahou tohoto čísla je dát podněty k tomu, jak se k lidem účinně přiblížit. Je to vždy jiné, neexistuje jednotná šablona, ale přesto jsou některé příklady a vzory, které stojí za to následovat.

Rád bych ještě připomněl, že tématem dalšího čísla je "očekávání příchodu Pána Ježíše pro cirkev v praxi". Pokud máte na toto téma příspěvek, zašlete nám jej prosím co nejdříve.

Také Vás prosím o zaslání námětů na tématické zaměření časopisu v příštím roce. Pokud cítíte aktuálnost některých problémů, napište nám nebo zavolejte telefonicky svůj návrh.

Váš bratr

Tomáš Pala s redakční radou

Z obsahu:

- Tri sitá pre evanjelium (1)
- Jaký dojem mají naši hosté... (2)
- Křesťanské zbory a ich poslanie... (5)
- Co není na první pohled vidět (7)
- Jaké je tvé vyznání? (9)
- Svet v pohybe (11)
- Slnko lásky (13)
- Slovo (13)
- Joni - stále na vozičku (14)
- Spasení z milosti (18)
- Milčanie, ľahostajnosť a oport. (20)
- Genesis - úvahy nad knihou... (23)
- Povodeň (27)
- Naše schopnosti - představy... (29)
- Ze života sborů (32)

Tri sitá pre evanjelium

Za ktorýmsi gréckym filozofom pribehol raz jeho sluha a volal: "Páne, mám pre teba veľmi súrnu správu..." - "Počkaj," hovorí filozof, "skôr, ako mi ju povieš, preosej ju cez tri sitá: Je to správa zaručene pravdivá? Je prospešná? A napokon - je nevyhnutná?" Filozofov sluha - myslim, že ním bol Sokrates - v sebe svoju správu "preosieval" a prišiel k záveru, že bude lepšie, keď ju pánoni neoznámi.

Nie tak je to s evanjeliod Pána Ježiša Krista. Je to zvest o spáse duše v jeho obeti na golgotskom križi. Nech by sme túto správu akokoľvek "preosievali", vždy nám vyjde, že nikto z nás sa bez nej nemôže zaobiť. Ani v časnom a už vôbec nie vo večnom živote.

Už sme tu správu počuli: *Tak Boh miloval svet, že dal svojho jediného Syna, aby nik, kto verí v neho nezahynul, ale mal večný život.* Je to pravda? Nech už to skúmame z akejkoľvek strany, predpokladá sa, že každý tretí človek na zemeguli tomu verí. Historici jednoznačne potvrdzujú, že okolo roku 30 nášho letopočtu, v Jeruzaleme bol ukrižovaný Ježiš Kristus. Je to overiteľná správa. Aj to je overiteľné, že bol absolútne nevinny. Prečo teda zomrel, prečo sa obetoval? Bolo by to veľmi egoistické, keby sme povedali, že výlučne kvôli nám, za nás, pre nás. Predovšetkým sa obetoval, aby nahradil všetky starozákonné obete Bohu, aby tak za všetky hriechy sveta zaplatil a oslávil svojho nebeského Otca. A tým každému, kto v neho uverí, zabezpečil záchrannu duše pre večný pobyt v nebesiach. Keby to všetko nebola pravda, už by sa to dávno počas dviesiacročnej histórie "prevalilo", už dávno by kresťanstvo

zaniklo. Ale ono je tu, milióny kresťanov sú tu, po celom svete ich vidíme v kostoloch a modlitebnách a stále rady kresťanov rastú. Mohli by sme si zobrať na pomoc aj vedeckú pravdu, ale myslim, že pre vieri to nie je až také potrebné. Keby to všetko nebola pravda, nebolo by pre človeka záchrany, Pán Boh by zlyhal a to predsa nie je možné. Evanjelium je zaručene pravdivé!

Je evanjelium prospešné? V každom prípade áno. Kto osobne uverí Pánovi Ježišovi Kristovi, privlastní si jeho zástupnú obet, vyzná svoje hriechy a rozhodne sa nasledovať Ježiša Krista, už na tejto zemi bude oslobodený od kliaty hriechu a smrti, bude mať v srdeci radosť a pokoj, bude mať nádej a istotu, že po celu večnosť bude s Pánom Ježišom Kristom. Takéto "podnikanie" má ten najväčší prospech. Firmy krajchujú, podniky sú často stratové, ale prijatie evanjelia a nasledovanie Krista je zaručene prospešné!

Napokon - je pre mňa evanjelium nutné? Aj na túto otázku je jednoznačná odpoveď: - Áno, je! Aj cez toto tretie sítie predejde evanjelium Ježiša Krista všetkzne. Ide totiž o to, že kto by túto zvest neprijal, zahynie a večnosť bude musieť tráviť vo večnom odlúčení od Boha. Nechceme strašiť rovno peklom, ale aj tátó správa je zaručene pravdivá. Nuž, čo nám teda zostáva? Najlepšie riešenie je padnúť k nohám Spasiteľa Pána Ježiša Krista, pod golgotský križ a povedať mu: - Pán môj a Boh môj, vyznávam všetky moje viny. Prosím, odpust mi ich. Ďakujem, že si aj za mňa zomrel a že aj pre mňa žiješ naveky vekov. Ďakujem, že aj ja budem s Tebou... Ameř.

Ján Kučera

Jaký dojem mají hosté v našem sboru?

Manželé Novákovi byli poněkud nesvěti. Jeden starý známý je na tuto neděli pozval do "shromáždění". Jednoho pěkného večera jim jejich přítel vyprávěl o tom, jak našel ve víře v Ježíše Krista sílu k překonání těžké životní krize. A protože Novákovi se také právě potýkali s problémy, přijali pozvání spontánně.

Nebyli sice moc chytří z toho, co to vlastně to "shromáždění" je. Opravdová bohoslužba to asi nebude a církev asi také ne. Není to snad dokonce nějaká sekta? Ale jejich známý v sektech? To si také neuměli představit. Ještě něco říkal o "bratrském sboru", ale to už jim těprve nic neříkal.

Ted' je jejich slib trošku mrzel, ale na konec se vydali na cestu. Čím víc se blížili udané adrese, tím byli nejistější. Jak by taková budova měla vypadat? Kolik lidí na to "shromáždění" vlastně chodi? Najdou tam hned svého známého?

Po krátkém hledání přišli asi 10 minut před začátkem. Ze svého auta viděli malý nenápadný domek, který ničím nepřipomínal kostel. Dveře byly zavřeny. V blízkosti dveří stála skupinka tak osmi lidí, kteří zřejmě čekali. Jejich známý nikde. že by si popletli čas? Anebo se dům otevírá až těsně před začátkem? Nerozhodně zůstali v autě. Konečně však vystoupili. Skupina stále ještě stála u zavřených dveří. Z útržků slov zaslechli: "Dnes to zas trvá dlouho." Co tu vlastně mělo dlouho trvat?

A pak někdo uvnitř otevřel dveře - a skupina, která zatím vzrostla asi na dvacet lidí, se přesunula přes šatnu do

malého sálu, který měl tak místo pro 60 lidí. Všechno tu bylo útulné, bylo tu světlo a velice čisto.

Novákovic známý už byl uvnitř v sále. Přišel k nim, přátelsky je pozdravil, ukázal jim, kam si mají sednout a ještě stačil krátce poznamenat: "Hned to bude pokračovat..."

A opravdu: Povstal nějaký muž a řekl, že na začátek druhé hodiny chce říci několik oznámení. Mluvil o "evangelizaci", o "práci v stanech" a o středečním večeru, při němž jakýsi nepřítel zabránil "sourozencům" v návštěvě.

Piseň, kterou zpívali, měla velice zbožná slova, jejichž smysl těžce chápali. Melodie byla očividně velice stará a zpívali velice vážně a pomalu. Také i sbor, který následoval, byl jaksi neobvyklý - v žádném případě na ně neudělal dojem.

A hlavně - čím déle tu seděli, tím více se cítili jako cizí těleso. Muži a ženy tu seděli oddeleně a oni byli jediní, kdo seděli společně. Také všechny příspěvky pronášeli muži, zvláště ti, co seděli vpředu u stolu a kteří patřili všeobecně k těm dříve narozeným. Pani Nováková si kladla otázku, zda se nejmenuje "bratrský sbor" proto, že ženy tu mohou jen přihlížet?

Jinak se ji po celou dobu zdálo, že ji někdo pozoruje. Není špatně oblečená? Přitom si vybrala speciálně šikovnou větrovku a džíny, aby se s oblekem nedopustila žádné chyby. No, ještě že se její muž nechal přemluvit, aby si vzal oblek, tak aspoň on zapadl mezi ostatní muže.

Byly tu i věci, které vzbudily její pozornost. Poprvé nastražila uši, když vyřizoval pozdravy od nemocných, za které se hned poté modlili. Byla vůbec překvapená, jak tito lidé zčásti tak samozřejmě mluvili a Bohem! Není tu zdroj síly, o kterém mluvil jejich známý?

Konečně povstal asi tak šedesátičtyři muž a začal dlouhé kázání. Vyznal se dobře v Bibli, měl však zřejmě docela jiné problémy než oni. Tu a tam pronesl věty, nad nimiž se zamýšlili, ale nebyly s to z jeho myšlenek si něco odněst.

Jedno jim ale vadilo. Muž se navázel do církve, do které patřili. Samozřejmě i oni nevynechali příležitost, aby si z kostela nedělali legraci. Ale co dávalo tomuto muži tam vpředu na podiu právo takhle špatně mluvit o jejich církvi?

Zdálo se, že ostatní se vzájemně dobře znají. Když "shromáždění" skončilo, bavili se spolu a loučili se podáváním ruky. Novákovi stáli sami a cítili se zprvu zcela opuštěni. Bylo vidět, že jsou tu jediní cizí.

Právě už chtěli jít, když k nim přišel jejich známý a ptal se jich, jak se jim tu líbilo. "Vlastně jsme se ani tak moc dobře necitili," řekla paní Nováková otevřeně. Její známý odpověděl, že cítit se dobré ani vlastně není tak podstatné. Mnohem důležitější prý je, že člověk ve svém životě zakusí Boha.

Každopádně šli Novákovi domů s mnoha otevřenými otázkami. Bylo to opravdu tak, že v tomto zvláštním "shromáždění" člověk může poznat Boha? Proč je potom rušilo tolik čistě lidských věcí? Anebo to všecko je přece jen sekta?

Jejich známý pozoroval, že Novákovi jsou značně rezervovaní, kdykoli se dotkne tématu "vira". Byla to chyba, že je pozval do shromáždění? Přece to nemůže být špatné, když lidé "přicházejí pod zvuk Božího slova..." - anebo?

Tato příhoda s Novákovými se ho však značně dotkla a od té doby už nikoho do shromáždění nezval. Co však bylo ještě horší - nevěděl ani, jak o tomto problému mluvit s bratřími. Pochopí ho vůbec?

Přesvědčující příklad?

Nemohlo se stát něco podobného ve vašem sboru? Abyste mne správně pochopili: Nikdy bych si nedovolil naše sbory karikovat nebo dokonce zesměšňovat. Jde ale o realistické vyhodnocení pocitů našich přátel, kteří k nám přijdou. A o to, abychom skládali poctivě účty ze svých pocitů - i v otevřeném bratrském rozhovoru.

Tyto problémy se netýkají jen Křesťanských sborů. *Manfred Beutel* (cirkev baptistů) cituje ve své knize "*Přeskočit zed*" (Oncken 1995) výroky, které lze slyšet "nesčetněkrát, téměř jako stereotyp, ve všech sborech":

- "Do našeho sboru nemohu nikoho přivést, protože atmosféra a prostory jsou nevhovující."
- "Na naše pobožnosti nemohu nikoho pozvat, protože je to jako v muzeu starožitnosti."
- "Když vedu lidí k Pánu Ježíši, modlím se, aby náš sbor poznali co nejpozději."
- "V našem sboru se může každý cítit jako doma a poznávat Ježíše, jenom své vlastní přátele, příbuzné a sousedy bych sem nikdy nebral."

Tyto projevy nás mohou (a vlastně musí) vyděsit, kdy ale *my* jsme se naposledy odvážili sem přivést naše přátele, sousedy a známé?

Máme za cíl oslovit cizí lidí?

Nejprve si musíme zcela otevřeně položit otázku, zda vůbec doopravdy *chceme*, aby u nás cizí lidé uvěřili a byli integrováni do sboru. Stěží znám takového věřícího, který by na tuto otázku odpověděl záporně. Naopak. Málokteré napomenutí je tak často opakováno jako to, abychom "vydávali svědectví".

Rozhodující však je, abychom projednávali nejen *přání*, ale abychom měli *konkrétní cíl* zachraňovat lidí. Pavel to definuje jako cíl svého života: "Abych

jakýmkoliv způsobem některé ke spáse přivedl" (1K 9,22). A také zde rovnou říká, co podnikl, aby tohoto cíle dosáhl: "Stal jsem se všem vším." Židům Žid, lidem zachovávajícím zákon jako ten, kdo zachovává zákon, těm, kteří byli svobodni od zákona jako ten, kdo je svobodný od zákona, slabým jako ten, kdo je slabý..."

Kdo má jen přání, běží často "naprázdno" anebo bojuje často jako ten "kdo dává rány do vzduchu" (1K 9,26). Kdo však má cíl, může uvést konkrétní věci, které čini anebo kterých se vzdá, aby tohoto cíle dosáhl. Například Pavel dosdal od Židů "pětkrát čtyřicet ran bez jedné" (2K 11,24), protože nikdy nepřestal být pro Židy Židem.

Jestliže jako sbor jsme si dali za cíl (a to se musí dít zcela vědomě mezi odpovědnými) přivádět k Pánu Ježíši cizí lidi, pak se ve většině případů bude muset leccos změnit (jinak by přece už mnozí uvěřili).

Přitom jsou možné dva koncepty: Buď uspořádat normální sejti tak, aby jimi byli osloveni i naši hosté, anebo vytvořit speciální "dveře", jimiž by i cizí mohli do sboru. Pravděpodobně půjde oboji ruku v ruce.

Návštěvníci ve shromáždění

Máme-li jasný cíl zachraňovat lidi, pak pro to také něco uděláme (jako Pavel). Jak jsme viděli, jsou pro cizí lidi velmi důležité vnější projevy. Budeme se muset zamyslet, nakolik je modifikovat, připustit změny, např. že

- lidé budou moci sedět tak, jak chtějí,
- že se budou moci oblékat tak, jak chtějí,
- že si dáme pozor na dodržování času,
- že budeme dělat všechno pro to, aby chom odbourali obavu z překročení prahu,
- že už u dveří budeme srdečně vítat,
- že zpěv a hudba čini přátele,

- že cizím dopřejeme nenásilně pocit, že jsou u nás vítáni,
- že pozdravy a oznamení budou srozumitelná a zvoucí,
- že sborové prostory budou přijatelné.

Na druhé straně se však ale chráme pojetí, že příjemné formy a sborové prostory jsou už vším. Nikdy se nepokoušejme tyto změny vynucovat sporem. Anebo dokonce čekat, až bude všechno "perfektní", než někoho pozveme!

Existuje totiž také možnost odbourat překážky doprovodným rozhovorem. A bude mnohem snazší, když cizí začne poznávat naši duchovní vzájemnost: vzájemnou lásku, která je mnohem vic, než pouhé pospolubyti v nějakém spolku, víru, která očekává a zakouší vyslyšení od Boha, naději, která nám umožňuje přenést se přes naše časné problémy, Boží moc, která totálně mění život.

Proto se cizi lidé zprvu méně zajimají o objektivní učení. Víra pro něj musí být spíše pochopitelná a přeložitelná na základě subjektivních příkladů a svědectví. Cizí lidé se budou cítit dobře, dostanou-li odpověď na své otázky a na své problémy. Proto musí být i volba slov přizpůsobena jejich myšlení.

Speciální "dveře"

Protože v rámci normálních sborových hodin často jen těžce dá přiblížit tímto způsobem cizím lidem, pomáhají přidavné speciální "dveře", jak nalézt cirkev.

Takovými dveřmi jsou tradičně naše evangelizace. Přitom existují dobré práce zaměřené na určité oblasti jako je IVCG (mezinárodní svaz křesťanských obchodníků), Studentská misie, Modrý kříž a jiné, kam můžeme zvát. Misijní domácí kroužky, křesťanská kavárna či obchod, to jsou dobré příležitosti, jak se přiblížit lidem. Vše by mělo být provedeno celým srdcem a s pečlivým pohle-

dem na detaily, aby měl každý odvahu vzít sebou příbuzné a známé.

Je taky důležité, aby naše akce pro hosty byly pořádány *pravidelně*, neboť jen tak se vytváří povědomí pro slyšení evangelia.

Třebaže u nás v Krefeldu současně provádíme všechny výše uvedené aktivity, je přesto vyvrcholením "bohoslužba pro hosty" ve sboru (šestkrát ročně). Při poslední příležitosti bylo vysvěceno 100 hostů, že některí členové sboru museli stát.

Dr. Gerd Goldmann, *Die Botschaft 10/96*

Co dodat? Jak vidět, naše problémy s tím, jak se přiblížit lidem kolem nás se zvěstí evangelia, nejsou ojedinělé. V dnešní době inflace slov a přemíry nejrůznějších nabídek jsou mnozí lidé alergičtí na další pozvání a i tu nejupřímněji vyjádřenou touhu pomoci prostě mnohdy "neberou". Je to zčásti naší viny a zčásti také "duchem doby" - kdy se lidé uzavírají. Je proto třeba hledat nové cesty a způsoby, jak lidí k Pánu Ježíši přivést. I v naší zemi se musíme zamýšlet nad nejrůznějšími speciálními dveřmi. I v naší zemi existuje. Připomínám projekt "Hlasu pro Krista" pod názvem Nový život 2000, kdy chtějí bratři z různých společenství spoře oslovit před Vánocemi lidi, kteří by do sboru sami nikdy nepřišli - a to v jejich domovech. Můžeme také třeba udělat koncert křesťanských písni pro veřejnost. Velice se mi líbí akce věřících hokejistů, kteří letos ve Vsetíně na stadioně mistra hokejové extraligy dělají soustředění pro mladé hokejisty se špičkovými hráči z různých klubů, kteří je budou nejen učit hokej, ale jim i vyprávět o své víře a spolu s nimi si číst Bibli. Láska je vynálezává. Dovede využít nejen velké, ale i zcela všední a nepatrné věci. Kéž bychom s touto láskou se pokoušeli zasáhnout své spoluobčany.

přípr. Tomáš Pala

Kresťanské zbory a ich poslanie v modernom svete

Zjedeme v dobe nebývalého životného rastu. Moderný vyspelý svet má k dispozícii obrovskú techniku, k dosahovaniu svojich životných potrieb. Právom môžeme povedať, že naša mladá populácia vokročila do pretechnizovaného sveta. Zdá sa, že život ešte ani nebeží "na plné obrátky" a už kričíme, že máme všetkého dostať. Dosiahli sme vysoký životný štandard pri minimálnej fyzickej námahe. Nie je to div, že dnešný mladý človek má "plnú hlavu" strojov, počítačov, hracích automatov, filmov a všeličajkých chemických zlúčenín. O ničom inom už ani nevie a nechce premýšľať. A tu sa odrazu do tejto "hudby budúcnosti" niekto spýta: "Aký úžitok má človek zo všetkej svojej trudnej práce..." Odpoveď je šokujúca: "Všetka práca človeka je pre jeho ústa a predsa sa duša nenasýti" (Ka 6,7). Pri stále stúpajúcim životnom trende zostáva duša dnešného človeka hladná. Moderný človek potrebuje evanjelium. Naliehavo potrebuje radostnú zvest o záchrane.

Ako osloví dnešného človeka? Čo mu predložiť, aby sa zastavil, spamäta a obrátil svoju pozornosť k duchovným hodnotám? Je dávno známe, že klesajúca gufa, ktorá doslova letí dolu svahom, musí naraziť na tvrdý odpor, aby sa zastavila. Evanjelium je tiché, jemné, ale účinné. Zároveň je aj dosť tvrdé, aby zastavilo a odrazilo každý odpor hriechu.

Evanjelium je moc, ktorá láme okovy hriechu, zastavuje rozbehnuté hriešne ideály a prinúti plávať i proti prúdu... V evanjeliu pôsobí úžasná moc Kristovej

krvi. Ak sa Satan niečoho boji, boji sa Kristovej krvi. Tá je hnacou silou a dynamickým nábojom evanjelia. Práve preto je evanjelium najväčšou silou. Nuž, nesme radosnú zvest ľudom dnešnej doby, každý vo svojom okoli. Len tak sa zapojíme do veľkého misijného úsilia na záchranu hriešnikov.

Hlavným programom Kresťanských zborov je učenie o Kristovi ukrižovanom. V tomto učení zbytky vnútorné rastú, formujú sa do plnosti Krista a nesú ho ďalej. Zvest o Kristovi ukrižovanom je určená pre celý svet. Každý sa má prostredníctvom živých kresťanov dozvieť, kto je Kristus. Ak by sa cirkev v tomto poznani, učení a nesení zvesti ďalej uzatvorila, vypadla by z programu: "Chodte do celého sveta a kázte evanjelium každému stvoreniu..." (Mk 16,15).

Vnútorné poslanie: Poznali sme Boha a my sme poznani od neho. Naše poznanie nás doviedlo k pokániu a pokánie k vieri. Vierou sme spočinuli na osobe Pána Ježiša Krista, toho ukrižovaného.

Vonkajšie poslanie: Počnúc apoštolmi až do dnešnej doby nebola živá cirkev Kristova nikdy uzavretá ani sama v sebe ani medzi múrami. Ak sa jednotlivý úd cirkevi uzavrie sám do seba a nikomu neposlúži k spaseniu, po čase aj on odumrie. Ak celá cirkev nenesie radostnú zvest ďalej, stáva sa nefunkčnou a neplodnou.

Zvest o Kristovi ukrižovanom máme niesť do sveta v každej dobe. Stará zvest križa sa má modernému človekovi podať tak, aby pochopil, čo Boh od neho žiada a čo mu chce dať. Obraz evanjelia musí byť jasný: Hlavnou postavou sú Kristus a hriešnik, Božím darom je milosť a odpustenie, hriešnik musí robiť pokánie. Cirkev, ktorá plní na tomto princípe svoje vnútorné aj vonkajšie poslanie, je správne fungujúcou organickou časťou Kristovho tela.

Formy neseného evanjelia: najúčinnejšou formou je osobné svedectvo, osobná skúsenosť. Hovorí ako som ja sám evanjelium prijal a aký na mňa malo dopad. Apoštol Pavol často rozprával o svojom obrátení, o tom, ako sa on stretol s Pánom Ježišom. Naše zbytky sú svojim vznikom aj charakterom misijnou cirkvou. Obrátili sme sa na svedectvo niekoho, a preto aj my nesieme evanjelium ďalej, aby sa niekto obrátil. Obsah evanjelia sa musí prelievať "z nádoby do nádoby".

Obsah zvesti evanjelia modernému človeku nesmie byť zmodernizovaný. Hovoríme a odkrývame mu staré zásady Písma. Človek 20. storočia je možno múdrejší, vyspelejší a inteligentnejší, ale srdcom je od Boha práve tak ďaleko ako človek v 1. storočí, alebo v staroveku. Je hriešnik a potrebuje Spasiteľa! Šírenie evanjelia sa nesmie v žiadnej dobe zastaviť. Ak by cirkev v programe "Chodte a zvestujte" stagnovala, už by ju na zemi nebolo treba.

Výhľady do budúcnosti: Podľa mienky ateistického sveta nemá cirkev pokračujúcu perspektívnu, má vraj v krátkej dobe zaniknúť. Cirkev verí, že výhľady do budúcnosti sú dobré a slubné, lebo sme spolupracovníkmi na Božej roli. Starozákonný príklad: Eliáš uteká pred Jezábel a narieka: "...tvajich prorokov povraždili mečom, zostal som len ja sám a hľadajú aj moju dušu, aby ju vzali" (1K 19,14). Boh však vidí vo výhľadovej perspektive 7 000 takých, čo sa Bálovi nepoklonili. Božie vyhladky do budúcnosti sú vždy lepšie ako ľudske. Podľa Božích plánov budúcnosť cirkevi je na sto percent zaručená, má aj zaslúbenie rastu.

Veriaci ľudia budú na zemi dotiať, dokiaľ to bude chcieť Boh, do doby, kým si Pán Ježiš pre svoju cirkev nepríde.

Pavol Kulačík

Co není na první pohled vidět (při zvesti evangelia)

Znám mnoho bratrů i sester, kteří své obdarování dokáží využít mocněji, nežli je tomu v případě mém. Příčinu nalézám ve slovech, citovaných na konferenci v Ostravě: "Podle Ko 1,9-10 toho sice hodně víme, ale jen velmi málo jsme ochotni uskutečnit."

Velmi často se totiž stává, že nás Pán volá do služby ve chvílicích, kdy se nám to jaksi nehodi. Svůj dluh pak splácíme tehdy, kdy se nám to jaksi hodí. Znamená to, že naše služba vychází z vůle naši, nikoliv z vůle Boží. Nedivme se proto, že naše služba z tohoto důvodu není Bohem přijata, a nám tak přináší jen neradostné uspokojení.

Kdo z nás může s plnou zodpovědností říci, že vždy chodí ve skutících, které pro nás připravil Bůh (Ef 2,10)? Kdo z nás si přizná, že mnoho skutků ve službě Pánu si připravujeme sami, podle své vůle. Sice z vděčnosti, radosti i lásky k blížnímu, avšak podle vůle své. Uvedu příklad:

Své spolupracovníci svědčí o Bohu, stvoření, pádu člověka do hříchu, Boží milosti a lásce zjevené v Ježíši Kristu. Poslouchá se zájmem, který stoupá ve chvílicích, kdy mluvím o lásce Ježíše Krista. V té nejintimnejší chvíli dojde k události z vnějšku (někdo vstoupí, zazvoní telefon...), kdy **musím** jednat např. podle L 17,4; Ř 12,17..., kdy **musím** vzít ve chvíli pro mne nejméně přihodné jho svého Pána (Mt 11,29). Stalo se v počátcích, že jsem neobstál. Neobstala také má služba. A naopak, jestliže jsem obstál, pak mé jednání budilo zájem a v tu chvíli se naskytla jedinečná mož-

nost **obhájit** své jednání biblickými verši. Proč piší "obhájit"? Protože mnoha lidem ze světa se např. neodplácení zla zlem zdá neobvyklé, až **nepřirozené** stejně tak, jako projev litosti a prosba o odpuštění, či jindy zase odpuštění samo místo splácení zla zlem. Dostávají tak možnost přesvědčit se o úcinku, kdy se zdánlivá slabost stává silou.

Máme úkol rozsévat a trápit nás, že semeno nekličí podle **našich** představ. Jedná se tu o projev netrpělivosti, ale i o projev zraněné pýchy na naši službu. A to je projev klidu, **jaký dává tento svět**. Opravdu stojí za to zkoumat, co míní náš Pán slovy: "Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám, ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsi!" (J 14,27).

Trpělivost je projevem lásky (1K 13). Když si uvědomíme, kolik trpělivosti měl Bůh po 39 roků se mnou! Zůstávám pak klidný, jestliže zaseté semeno nejen že nenesete ihned ovoce, ale ani vzápěti nekličí, i když je zaléváno zvukovými záznamy a články (1K 3,7). Verš 8 pak rozobjí pokoj, jaký dává svět. "Nezáleží tedy na tom, kdo chce (zasévat), ani na tom, kdo se namáhá (zaléváním), ale na Bohu, který se smilovává" (Ř 9,16).

Vždyť už nejsou mezi námi, a přece stále zasévají: Hus, Komenský, Křesina, Nee, Lewis..., ale i Matouš, Jan, Pavel a ostatní pisatelé Božího slova. Přede vším pak Ježíš Kristus, který je navíc i skalou.

Dritvá většina svědectví o obrácení dokazuje, že k Bohu se dosud nevěřící člověk obrací ve chvílicích, kdy je svou vlastní silou v koncích. Nebo ve chvílicích, kdy ztratil víru ve spravedlnost tohoto světa. A to je moment, kdy Bůh projevuje svou milost, své smilování a dá zasetému semenu vzklopit. **Dává vzrůst**. Bez závislosti na času. Na tom nikdo

z lidí nic nezmění, ani u svých nejbližších.

V nesení evangelia nám budí přikladem a vzorem jediné Písmo. Vyloučíme tím i mnohem "drobnější", avšak stejně zavádějící nedostatky, jak je tomu u některých sekt. Písmo přináší značné množství detailů, podstatných pro nesení evangelia.

Zvědavost, zvídavost je podminkou. Záleží však, kam je směrována. Touha po moci a majetku není tím správným směrem. V takovém případě se setkáme s jednáním, popsaným v Mt 19,22. Zvědavost je pro posluchače evangelia účinná tehdy, napříruje-li **hledání Boží slávy a spravedlnosti**. Tehdy je zvědavost nadřazena pochybnosti (J 1,45-47). Text Sk 8,26-30 ukazuje Filipa, nesoucího evangelium **podle vůle Boží**, nikoliv své. Možná, že pro Filipa by bylo pohodlnější dělit se o své poznání se spoluúčedníky. Písmo o tom nepíše, protože to nepokládá za podstatné. Za podstatné však Písmo pokládá Filipovu poslušnost. V nesení evangelia **podle vůle Boží**, Filippem projevenou poslušnost Božího posla, který mu řekl, co má přijít. Stejnou funkci v našich případech však plní Duch svatý. Přímluvce, který nám oznamuje, co má přijít (J 16,13-15). Sk 8,31 znova potvrzuje zvědavost, **zvídavost**. Touhu, přání vědět. Nic není platné, neseme-li evangelium tam, kde není potřeba světla projevena hledáním. Kde trvá potřeba tmy.

Svědcí jsem svému dávnému příteli. Byl dojat. Nicméně jeho manželka prohlásila: "Tato kniha (Bible) mi do baráku nesmí!" Nermoutím se. Obdobnou reakci jsem prožil po svém obrácení i u své manželky. Obdobnou reakci prožívá i (ne)jeden z našich bratrů. Proč?

V těchto třech případech se prokazatelně jedná o obavy manželek ze ztráty svého vlivu na manžela ve prospěch

Ježíše Krista, jenž je **hlavou** muže (1K 11,3). Je velice bolestné, musíme-li vysechnout od manželky tato slova, vyřízená v slzách: "Vadí mi, že máš radši Ježíše Krista nežli mně," přičemž právě tato skutečnost byla rozhodující, že se později naše pětičlenná rodina nerozpadla.

Zkoumejme Kristovo jednání. Nalezneme absolutní absenci pýchy a totální projev pokory. Právě **převrácení** těchto hodnot, které **vládne** tomuto světu, je příčinou krize ve vztazích, kdy jeden z partnerů zůstává ve tmě (1K 7,10-16 a Ef 5,21-33). Svému dávnému příteli jsem svědčil z lásky. Modlím se a mám naději, protože mám i víru ve slova svého Pána Ježíše Krista. I na mne hledí a utěšuje slovy: "*U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno*" (Mt 19,26).

Sk 7,54 ukazuje na touhu zůstat ve tmě. Nicméně i příběh Štěpána dokazuje, koho a jakým způsobem umí nás Pán Ježíš Kristus uvést do světla. Jemu patří čest a sláva.

Na každém z nás je, aby hledal zásady nesení evangelia v **Písmu**, neboť neobrácení lidé "dnešní" doby se v principech své přirozenosti, v poloze **mrtvých ve svých vinách a hříších** vůbec, neliší od stejných duší doby Ježíše Krista. Jestliže se lidé neliší, liší se **okolnosti** v čase. Liší se doba. Čím? **Poznáním**. Dnešní vědecká poznání mnohem mohutněji přibližují dilo Hospodina, jediného Boha Stvořitele. Lidé však zůstávají stejní. Stále platí: "On je skála. Jeho dílo je dokonale... Pokolení pokřivené a potměšilé do zkázy se vrhlo. Pro svá poskvrnění přestaalo být jeho syny. Takto odplácíte Hospodinu, lide zbloudilý a nemoudrý? Což není on tvůj Otec? Vždyť mu patříš. On tě učinil a upevnil" (5M 32,4-6).

Václav Uher, Hřivice

přísnějšího trestání hoden je ten, kdo by Syna Božího pošlapával (zneuctil) a krev smlouvy, kterou byl posvěcen, za nehodnou drahého vážení (v nevážnosti) by měl a Duchu milosti potupu učinil. Známe zajisté toho, jenž řekl: Mně pomsta, já odplatím, praví Pán. A opět: Pán soudit bude lid svůj. Hrozné je upadnout do rukou Boha živého" (Žd 10,28-31).

Takto tvrdě mluví Žid Pavel z Tarzu k Židům, ale také k nám pohanům. *"Jestliže pak budeme vyznávat hřichy své, věrný je Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hřichy a očistil nás od všeliké (každé) nepravosti (hřichu sebeobhavnějšího) (1J 1,9). "Krev Krista Ježíše očísťuje nás od každého hřachu" (1J 1,7).*

Chtěme-li se mu vydat, postupujme podle jeho rad a získáme jistotu spasení, kterou nám zjeví Duch milosti - Duch svatý.

Otakar Kadavý

Jaké je tvé vyznání?

Je zajímavé sledovat některé křesťanské skupiny, jak si zjednodušíly mnohé Boží pravdy a jak si vytvářejí členskou základnu. Jak jsou mnozí z nich "skromní" a postačí jim docela, když se nový člen přihlásí s ujištěním, že uvěřil v Ježíše a při svém svědectví o tomto svém postoji vyzná, že v něho dříve nevěřil a teď věří. Z takového svědectví se dovídíme všechno možné, jen to hlavní vám unikne, co tím tento "svědčíci" získali. Mnozí z takových se i radují, že získali "brášky" a "sestřičky" a jsou naplněni radostí, že získali důvěryhodné přátele. Ano, vždyť se rozhodli na základě Božího slova, že ten, kdo věří v něho nezahyne, ale bude mít život věčný (J 3,16).

Jak jinak tomuto verši Janova evangelia rozuměli Židé, vychovaní Starým zákonem, kteří slyšeli o Mesiáši (hebr. mášiach = pomazaný) a o jeho zvláštním poslání (viz Iz 53. kap.), anebo i některí pohané, jako byl etiopský dvořan, správce pokladů etiopské královny, který uvěřil a dal se od Filipa ihned pokříti. Proč se rozhodli některí Židé a pohané k tomuto kroku? Bází před tím Mocným, Stvořitelem nebe, země i člověka, svatým Bohem, je poznání, k němuž nás přivádí vědomí naší hříšnosti, kterou On bude trestat svým soudem. Vira v Ježíše Krista bez vyznání hřichů je jakýmsi pohráváním se slovíčky. Bez znalosti Písmá, které nás seznamuje s požadavky Stvořitele k jeho stvoření, nelze obcházet to, v čem právě On vidí základ. *"Kdo by koliv pohrdal zákonem Mojžíšovým, bez litosti pode dvěma, neb třemi svědky umírá. Co se vám zdá, čím*

POKÁNÍ

Na některých místech jsem se setkal s "obrácenými", ve kterých dílo milosti (jestli tam vůbec nějaké bylo) se zdálo být velmi povrchní. Říkali, že jsou věřící, ale jejich život nebyl proměněn. Ve velké míře byli stále ještě milovníci světa. Nevýznačovali se vděčností a oddaností Spasiteli. Dotaz po přičině, která vedla k jejich obrácení ukázal, že **hodně bylo namílaveno o pekle** a spasení bylo zvěstováno hlavně jako osvobození od pekla skrze víru, že Kristus zemřel za hříšníky. Písmo ukazuje, že první kazatelé evangelia nezvěstovali Krista tímto způsobem. Mluvili jen velmi málo o pekle, ale z větší části o pokání. O pokání, kterého je dnes na mnoha místech tak pozoruhodný nedostatek.

Pismo jasně ukazuje, že Pán Ježíš i apoštоловé velmi zdůrazňovali pokání. Je to zvlášť výrazné ve spisech jediného pohanského spolupisatele Nového zákona, Lukáše. Poznáme to v obou jeho knihách, v jeho evangeliu i ve Skuticích apoštolských. Slyšel jsem kdysi tvrzení, že největším evangeliem církve je Janovo, zatím co Lukáš psal pro svět všeobecně. Tak jako jiné výklady, jejichž pravda je považována za prokázanou, je i tato čirým výmyslem. Janovo evangelium byl spis určený ke kolování mezi lidem, infikovaným rychle se šířícím gnostickým kacístvím. Jasně tvrdí, že Pán Ježíš je Božím Synem, a že věřice tomu mohou mít život "ve jménu jeho" (J 20,31).

Lukáš napsal své evangelium pro křesťanského přítele Teofila, aby ho ujistil o pravdě věci, "kteréž u nás jistě jsou" (L 1,1), to znamená mezi křesťany. Lukáš byl osobním přítelem a průvodcem apoštola Pavla a obě jeho knihy jsou věnovány k poučení věřícím, z hlediska velkého apoštola pohanů.

To ukazuje, že máme všichni studovat předmět pokání a postavení, které má mít ve svědectví. V Lukášově evangeliu najdeme Pánovo prohlášení, že předmětem jeho poslání na zemi bylo volat "hříšné ku pokání" (5,32).

Dvakrát prohlásil, že všichni, kteří jej poslouchají, zahynou, nebudou-li činit pokání (13, 3.5).

Dvakrát zdůraznil, že přičinou k radosti v nebi je pokání hříšníka (15,7.10).

V 16,30 je pohled na duši mrtvého člověka, jak nakonec dosvědčuje, že podstatnou věci pro žijící je pokání. Prosí o vyslání posla k jeho pěti bratřím v naději, že takto budou přivedeni k pokání.

Po svém vzkříšení Pán ukládá učedníkům, "aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpusťení hříchů" (24,47).

Je to nespravedlivé klást důraz na místa, hovořící o "uvěření" a pomíjet místa, která hovoří o "pokání".

Zabýváme-li se knihou Skutků, najdeme první hlasatele evangelia, kteří jsou poslušní Pána. Petr vybízí své posluchače, aby činili pokání a obrátili se (3,19). A ještě předtím odpovídá na otázku, co máme činit: "Pokání čírite a pokřti se každý z vás" (Sk 2,37.38). Je to zřejmé - Petr kázal pokání.

Stejně to dělal apoštol Pavel. Obrácen k Bohu později než ostatní apoštoly, obdržel zvláštní úlohu. Avšak stejně jako ostatní volal hříšníky k pokání. Najdeme, že to dělal:

1. v Damašku: "...i pohanům zvěstoval jsem, aby pokání činili, a obrátili se k Bohu, skutky hodné činice pokání..." (26,20)

2. V Aténách, kde vyhlašuje, že Bůh "zvěstuje lidem všechnem všudy, aby pokání činili." (17,30)

3. V Efese, kde vydává svědectví Židům i Řekům "o pokání k Bohu" (20,21).

Ze Sk 11,18 se učíme, že pokání musí předcházet životu. To znamená, že předtím, než přijmeme život, který Bůh daruje každému, kdo věří, musíme činit pokání.

Vlastní příčina velké dobrotvosti a trpělivosti Boží je pokání (Ř 2,4).

V těchto důkazech lze pokračovat, ale bylo řečeno dost, aby bylo jasné, že podstatnou části zvěsti evangelia jak Pána Ježíše, tak jeho apoštolů, bylo kázání pokání.

V něm máme klást důraz na Boží svatost a závažnost hříchu. Následkem bude více trvalých a obětavých věřících, i když nebudou tak početní. Jeden obrácený má cenu tisice "obrácených". Jeden hříšník získaný pro Krista, aby žil životem oddaným Jemu má větší cenu než množství svedené domněnkou, že jsou "spaseni", protože souhlasí s ur-

čitými fakty, avšak pokračují v přáteleství, které je nepřátelestvím vůči Bohu" (Jk 4,4).

Jakub učí, že ti, kteří jsou jen poslučači slova a ne činitelé, klamou sami sebe (Jk 1,22). Nekoná-li člověk skutky hodné pokání, nesvádějme ho k věře, že je "spasen". Bylo by dobré, kdybychom dali Jakubovi větší prostor v našem svědectví. V 1.kap. najdeme, že poslouchání bez činnu je neužitečné. Ve 2. kapitole se dočteme, že řeč někoho, kdo má víru, není-li provázena skutky, je bezcenná.

Ve 3. kapitole zjišťujeme, že poznání bez skutků je bezcenné.

Vira je cestou života, ale je třeba, aby to bylo kajícím hříšníkům vysvětleno, a to mužům i ženám, kteří potřebují spasení. A vždy méně slovy o zatracení, jako spíše o Boží lásce a o Jeho moci o zkáze hříchu.

Učíme vše pro obrácení tohoto pokolení!

H.P. Barker

Jednou z podstatných částí zvěsti evangelia, bez níž by ztratilo vlastně svůj význam, je vědomí vlastní beznadějně ztracenosti a totální neschopnosti obstát před Pánem Bohem. Jen z tohoto vědomí vyplývá skutečné pokání a touha po odpusťení hříchu. Ptáme-li se, jak přinést evangelium dnešním lidem, nesmíme nikdy zapomínat na tuto skutečnost. Bez pokání a srdečného vyznání hříchů není ani vědomí odpuštění a skutečné znovuzrození. Nenechme se unést náboženským cí-tovým vzrušením ani šlechetnými po-hnutkami. "Nevyrábějme" křesťany - ale nechme působit Duchem svatého, aby opravdu mohl Pán přidávat k církvi ty, kteří by spaseni byli.

Svet v pohybe

Žijeme v dobe, kde ľudia na celom svete cítia potrebu "rýchlejšie žiť". Tempo každodenného života je vraj veľmi pomalé, stále chýba každému čas. Niet času na "homiliu", občiansko-bratský rozhovor. Škoda debatovať, ak to nič "nevynesie". Dokonca aj celkom mladá generácia nechce strácať čas rozhovorom od srdca k srdcu. A tak niečo ľudské, srdečné nám tu všetkým uteká pre "ekonomickej efekt". Svet nastúpil do nového obdobia, kde hrá svoju prioritnú úlohu rýchlosť. Človek pri stvorení dostał od Boha len jednu normálnu rýchlosť života, nemá si zamieňať mozog za rýchlosť skriňu. Je tu obava, že to psychicky nezvládne. Žiť život na "vyššie obrátky" je veľmi nebezpečné, môže nastať nežiadúci chaos vo všetkých oblastach človeka.

Mýšlienka rýchlejšie žiť, myslieť, pracovať a zbohatnúť je od satana. On v rýchлом tempe života ponúka ľuďom svoje služby za mizernú cenu - večné zahynutie. Život na vyššie obrátky prináša ľuďom veľa trápenia a bolesti. Každý sa v niečom a niekam ponáhla a nevie prečo. Uponáhľaní ľudia sa dajú veľmi ľahko zmanipulovať. Je to dielo satana "nahánať ľudi", lebo vie, že má krátky čas. Ušťvaní ľudia nemajú nikdy čas, aby väzne premýšlali nad životom. Nemajú nikdy čas čítať a počúvať Božie slovo. A keď aj občas počujú zvesť evanjelia, v rýchлом tempe života nechápu, že len v Kristovi a v Jeho kríži môžu byť spasení. Starosť o dočasné potreby im nedovolí premýšlať väzne o svojej záchrane a o večnom živote.

Život okolo nás ide, a aj pôjde stále rýchlejšie, na tom nikto nič nezmieni. Svet je v pohybe, ba zdá sa, že nabera

na rýchlosť. Pri každej neprimeranej rýchlosťi je však obava, že dojde k nehode. Nehoda sa už nedá odvratíť, lebo ľudia sa vymanili z Božej kontroly. Idú si po svojom, nechcú robiť pokánie. Ženú sa veľkou rýchlosťou do zahynutia. Škoda, že svet vôbec nepočítá s Bohom. Nemyslí, že aj On môže zasiahnuť do dejín národov "podľa svojho". Boh predesí národy s tým, s čím vôbec nerátajú. Začnú sa plniť predpovedané udalosti podľa Biblie:

Prvým veľkým šokom pre svet bude vytrhnutie Cirkvi Pána Ježiša z tejto zeme. Čítajme J 14,1-3; 1Te 4,13-18. Ľudia až vtedy pochopia, že tu bola ako soľ zeme a svetlo sveta. Odrazu budú veriaci svetu veľmi chýbať. Mnohí takzvaní kresťania by chceli tiež ist' do neba, deti so svojimi rodičmi, rodičia so svojimi deťmi, manželka so svojim mužom a opačne. Rozdelenie však urobí Pán Boh a nie človek. Odídu iste len tí, ktorí pri svojom znovuzrodení boli poznačení krvou Pána Ježiša.

Svet bude ochudobnený odchodom veriacich ľudi zo zeme, iste bude aj nárek za odchádzajúcou Cirkvou. Môžeme ju prorovať k Šulamitke, ktorá je obrazom Cirkvi, a jej milý obrazom Pána Ježiša. Cirkev nevie, kedy príde Pán, ani ona to nevedela: "Nezvedela som, len keď ma presadila moja duša medzi vozy môjho kniežatského ľudu" (Pies 6,12). Potom bolo počuť ten zúfalý nárek... Tak bude aj pri odchode Cirkvi: "Vráť sa, vráť sa, ó Šulamitka! Vráť sa, vráť sa, nech sa podívame na teba!" (Pies 7,1). Cirkev ako nevesta Baránkova sa už nikdy nevráti na zem - odišla do nebeského domova ku svojmu Pánonovi a Ženichovi! Nebude už viac "divadlom" pre svet. Ved' bolo už dosť toho obdivovania za 2 000 rokov. Krvavý kúpeľ cirkev v prvom storočí bol pre svet najväčším divadlom. Apoštol Pavol, sú-

časník tej doby piše: "Lebo mám za to, že nás apoštolov Boh vykázal za najpo-slednejších, na odiv, ako oddaných na smrť, lebo sme sa stali divadlom svetu i anjelom i ľuďom" (1K 4,9). Potom už bude rýchly späť udalosti. Boh začne súdiť národy: "Vtedy bude hovoriť s nimi vo svojom hneve a svojou prchlivosťou ich predesí..." (Ž 2,5).

Milý priateľ, spoluobčan, čo urobiš, keď v rýchлом tempe života všetky tieto udalosti zasiahnu aj teba? Nájdeš v tom chaoe bezpečnú cestu k Bohu? Iste ľažko! Čas milosti bude ukončený. Ak si nepoznal Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa v čase milosti, večne zahynieš! Čaká ťa hrozná večnosť! Dnes však ešte nie je neskoro. Pán Ježiš ťa volá, chce ťa zachrániť pre večný život. Hľadaj možnosť stretnúť sa s ním, kým ešte nie je neskoro. Áno, aj v rýchлом tempe života sa môžeš stretnúť s Ježišom, ak ho budeš hľadať celým srdcom. Musíš však chcieť!

Nuž bratia a sestry - ty očakávajúca Cirkev. Nedajme si od nikoho nahovoriť, že všetko treba robiť rýchlejšie, aj v duchovnej oblasti. Božie slovo nás upozorňuje, že náš život v Kristovi má byť primeraný jeho tempu, že musíme vyrównávať náš krok s ním. V nesení evanjelia tiež treba dodržiavať primerané biblické tempo. Cirkev Kristova, ktorá je v tomto svete ako soľ a svetlo, sa nesmie dať strhnúť duchom doby, "životom na vyššie obrátky". Biblické tempo kresťana v telesnej aj v duchovnej rovine je takéto: "Ta ide pomaly a pláče ten, kto rozsieva semeno, ale potom istotne pride s plesaním, nesúc svoje snopy" (Ž 126,6).

Pavol Kulačík

Nemýľte sa! Boh sa nedá vysmeiat!
Čo človek rozsieva, to bude aj žat!

Ga 6,7

Slnko lásky

Laura Vaňatka

Otáčam k Tebe svoju tvár,
ako Zem za teplým Slnkom
Kriste náš,
zas navečer sa odvraciam k jagavým
hviezdam
vôkol nás.
Nechtiac, pravdaže, ved' hviezdy
prázdne sú a studené!
Celú noc čakám na teplý dotyk Tvojej
lásky:

Slnko je stále tu, len Zem sa točí.

Ja som ta svieca, Ty si to svetlo.
Knôt môjho života si zrodil,
nech svieti vždy pre Teba,
aj keď svieca zhnasne.

Zdá sa ti, že z Božej strany znie ticho
na Tvoje prosby?
Zdá sa ti, že je zbytočné meniť človeka
na staré kolená?
Zdá sa ti, že lepšie bolo v istote Tvojich
neistôt?
Pán zbiera ovocie iba dozreté,
pod slnkom Jeho lásky uzrieva i Tvoja
duša.
Zdá sa Ti to preveľkou milostou?

Slovo

Karel Pajer
(nar. v r. 1912, od 17 let nevidomý)

Zlé slovo je ako vystřelený šíp,
který se zpět nikdy nevraci,
po něm duše těžce stůně,
srdce dlouho krváci.

Zlé slovo, toť hadi jed,
který účinkuje hned.
Zlé slovo je dýka břitká
která mine cíl svůj zřídka.

Zlé slovo je střela mrzká,
která rani z dálky, z blízka,
toť nepřítel štěstí tvého,
vždycky trefí do černého.

Dobré slovo, to je ruka, která hladí,
dobré slovo, to je struna,
která vždy a se vším ladí.
Dobré slovo, to je přítel, který radí,
dobré slovo, toť průvodce tvého mládí.
Dobré slovo, to je báseň v pravou chvíli
složená,
dobré slovo, to je slza něžnou rukou
setřená.
dobré slovo, to je píseň, která v srdci
dozívá,
dobré slovo, to je radost, která duši
zahřívá.

Slovo - to má velkou moc,
zahrnuje den i noc.
Slovem možno verše psát,
zpívat píseň, milovat.
Kdo chce ze slov verše skládat,
musí mít jistý cíl,
já se básnit nenaučil,
mně se líbí volný styl.
Vybíram si vždycky slova,
kterým každý rozumí,
co jsou platná vznosná slova,
když to říci neumí.

Slovo - to je silná zbraň,
milé sestry, milí bratři,
dobrých slov vám přejí mnoho,
od zlých slov nás Pán Bůh chráň.

JONI

Její příběh se stal legendou: Joni Eareckson-Tada, tehdy sedmnáctiletá zdravá, sportovně založená dívka, skočila 30. 6. 1967 po hlavě do zálivu Chesapeake. Narazila při tom ve vodě na kámen a zranila si páteř. Během zlomku vteřiny ochrnula od hlavy k patě.

Po osmi letech od úrazu vydává svou první knížku "Joni". Tam píše: "Zjistila jsem, že Bůh zná mé problémy mnohem lépe než já sama. A On je věrný, ať je náš současný stav jakýkoliv."

Jistě si tehdy sotva uměla představit, jaké záměry s ní Pán Bůh má. Dnes, po třiceti letech, maluje, zpívá, píše knížky a články, přednáší, angažuje se pro potřebné a odvážně a věrně svědčí o své víře v Ježíše Krista. Současně vede organizaci JAF ("Joni a přátelé"), která se stará o potřeby tělesně postižených.

Ve svých knihách se vždy znova vyrovnává s otázkou po smyslu bolesti a utrpení. Už ve své první knížce "Joni" píše: "Bolesti a utrpení mají smysl." Ve své další knížce "O krok dál" přiznává: "Pán Bůh určil bolesti zřejmě k tomu, aby formovaly křesťanův charakter. V utrpení se však zároveň skrývá nebezpečí, že se člověk příliš soustředí sám na sebe."

Jen ten, kdo sám tolík trpěl a komu záleží na tom, aby lidem sloužil, může mluvit tak upřímně a otevřeně.

Dave Goetz, spoluvedavatel jednoho známého amerického časopisu, natočil nedávno s Joni rozhovor:

D.G.: Po léta trpíte krutými bolestmi. Může se stát, že na ně někdy vůbec nemyslíte?

Joni: Nerada působím dojmem nemocného člověka. Musím ovšem přiznat, že můj život není jednoduchý. Stojí spousta času, uchopit se za lýtko, zvednout nohu od země, postavit ji o kousek dál a udělat další krok.

Některé dny jsou lehčí, jiné těžší. Po pravdě řečeno, obtížné je to stále. Každé ráno probíhá stejně: Někdo mne musí na lůžku umýt, obléci, posadit do voziku, učesat, vyčistit zuby, připravit snídani a nakrmit mne. Tato každodenní rutina, jak ji s sebou nese mé postižení, v horším případě deprimuje, v lepším nudí. Musím tedy tyto životní podmínky s Boží pomocí a dobrou proměnit v něco smysluplného.

D.G.: Jsou jistě dny, kdy je to pro Vás mimořádně těžké?

Joni: Paní, která mne každé ráno ošetruje, má v současné době velké potíže. Když mi o tom vypravuje, mohla bych ji klidně říci: Přestaňte! Jsem 28 let

ochrnutá. Co jsou proti tomu vaše problémy? Pak si však uvědomím, že ta žena očekává ode mne účast. A já pro ni chci být požehnáním. Tak se modlím: Pane, prosím, dej mi v mé slabosti sílu, abych ji mohla potěšit. Pak se spolu modlíme a zpíváme.

Tyto mé malé kroky poslušnosti mění Pán Bůh v životě mé ošetřovatelky v požehnání a pro mne v posilu.

D.G.: Jak překonáváte překážky?

Joni: Vnímám své životní podmínky jako jistý druh požehnání. Nutí mne to cele spoléhat na Pána. Takový příklad: Většinou musím kvůli svému tělesnému stavu už ve 20 hodin do posteče. Dlouho jsem se proti tomu bouřila. Když tak ležím v posteli, je zemská přitažlivost můj nejhorší nepřítel. Vleže jsem ještě bezmocnější, než na vozíku. Tam mohu uplatnit aspoň svaly zad a ramen. Vleže se však nemohu vůbec pohnout. To mi často nahánělo strach, který hraničil až na klaustrofobii. Jediný pohyb, kterého jsem schopná, jen otáčet hlavou z jedné strany na druhou. Tak bylo lůžko dlouhou dobu místem mé veliké skličnosti.

Pak někdo před lety připevnil na mé lůžko verš: "Ztište se a vězte, že Já jsem Bůh." Když jsem se na ten verš dívala, myslela jsem si: Tak tu tedy ležím, úplně tělesně nehybná. Možná to zevní omezení mi Pán Bůh uložil proto, abych objevila jiné ztišení, znehynění. A poznala jsem: Když vezmu Pána Boha za slovo a pevně věřím, že je se mnou i v tom největším utrpení, pak skrze Něho poznám právě uprostřed nejhluššího soužení něco mnohem krásnějšího, než jsem si kdy vůbec mohla představit.

Dnes, mnoho let po této události, už není pro mne lůžko místem skličnosti. Dnes je oltářem chval. Tělo mne nutí tiše ležet. To vypůsobilo v mém životě něco, co bych jistě nikdy neprozřila, kdybych mohla volně běhat po světě.

Možná bych v tu dobu právě ukládala do posteče své třetí dítě nebo prala další náplň v pračce. Určitě bych se v tu dobu nemodlila.

D.G.: Pravděpodobně poznáváme lépe, co nám Pán Bůh chce sdělit, když jsme v situaci, z níž si sami nemůžeme pomoci?

Joni: Jistě. Jen si vzpomeňme na starozákonného Joba. Na jednom místě říká, že jej Pán Bůh sevřel, uvěznil. Trní kolem něho bylo vysoké a neproniknutelné, žádná možnost, kudy by se dalo uniknout. Tak se Job mohl dívat jen vzhůru. Často se v noci dívám do kouta svého pokoje a říkám si: Trní mne drží v posteli. Ale učím se tak pohledu vzhůru. Mám ráda to slovo o Boží lásce, která poutá. V angličtině je užito slova "constrain", což značí obklíčení ze všech stran. Tak člověku nezbývá nic jiného, než jít kupředu. Tak je tomu se všemi omezeními, která provázeji mé postižení. Omezují, ale také mne postrkují kupředu.

D.G.: Vy tedy vidíte utrpení takto, ale řada lidí má na to úplně jiný názor.

Joni: Velká část boje, který zde na zemi vedeme, souvisí s našimi myšlenkami. Nedávno jsem četla ve 119. žalmu, že máme dávat pozor na své oči, aby se nedívaly na marnosti. Věnujeme pozornost věcem, které jsou nic, jsou marnost.

Často dovolujeme svým myšlenkám, aby se toulaly. Dovolujeme neužitečným, marným, neplodným a neukázněným myšlenkám, aby se v naši mysl usadily a tak zablokovaly náš rozum. Když si nedáme pozor, mohu se úplně ztratit ve vysněném světě a žít v něm. Myšlenky, které se točí kolem nás, nám zbytečně berou čas. Promarníme drahotěnný čas tím, že máme sami sebe za důležité a bojujeme o uznání. A čím víc tomu propadáme, tím více to ovlivňuje

naši osobnost. To už jsme si přímo naprogramovali porážku.

D.G.: Jak vážně máme brát své vlastní potřeby?

Joni: Nedávno jsem byla pozvána na sesterskou konferenci. S velkou pozorností jsem naslouchala referátu jedné účastnice. Téměř 40 let strávila jako misionářka v jedné zemi na rovníku. Její šaty nebyly podle poslední módy, neměla moderní účes, nebyla ani žádná vynikající řečnice. Při přednášce posouvala rukopisem z místa na místo a několikrát se zakoktala. Mluvila klidně a skromně.

Fascinovaná jsem ji naslouchala. Výprávěla, jak za mlada se svým mužem a tehdy ještě malými dětmi odešla do džungle, zamorené malárií, s řekami plnými krokodýlů. Jak žili v malé chýši z trávy, postavené na třímetrových pilotech z bambusu, kterou monzuny kolébaly sem a tam. A domorodci, jimž se snažili přinést evangelium, byli kanibalové a lovci lebek.

Právě proto, že nebyla žádná výborná řečnice, působily její zprávy a duchovní poznatky, které během té dlouhé doby načerpala, věrohodně a zajímavě. Byla plná Božího poslání, ona sama stála úplně v pozadí.

Na závěr konference jsem seděla s několika sestrami u jídla. Tu řekla jedna z nich: "Mně ta přednáška nic nedala. Můj život se skládá z péče o děti a praní prádla. Přišla jsem sem unavená a vyčerpaná a doufala jsem, že dostanu něco, co mi osobně pomůže. Odjíždim zklašmaná."

Vlastně jsem ji chtěla říci: Co je tak mimořádného na tom, že převážíte autem své děti, ve srovnání s ženou, která žila u řeky plné krokodýlů? Ale spolkla jsem to a místo toho si kladu otázku: Copak už nejsme schopni rozpoznat, co svědectví jiného křesťana může vypůsobit v našem životě? Nevé-

říme Duchu svatému, že nás může naplnit takovou láskou k blížním, abychom plní obdivu a úžasu vnímati, kolik vytválosti a sebeovládání v lidských životech působí, jakou poslušnost, a se vši vážnosti se tázat, čemu se tu máme učit?

Neprovádala jsem se proto, abych ukojila své potřeby. Můj muž není pod mým rozkazem. Zakouším však, že mnoho mých potřeb se naplní, když se starám o něho. To je veliký objev. To je to krásné na manželství. Jaká veliká radost je to, myslit na druhého, na jeho potřeby a zájmy!

D.G.: Co Vám pomohlo najít tuto perspektivu?

Joni: Ustavičně mne provázi jedno slovo z 2Pt 3,8: "Jeden den je u Pána jako tisíc let, a tisíc let jako jeden den." Věřím, že každý okamžik je jedinečnou příležitostí, které se máme uchopit. Každý den v sobě chová tisíc let. Den se svými 24 hodinami nám od rána do večera a od večera do rána poskytuje možnost, abychom vykonali něco, co má smysl pro věčnost. Tak se to rozmnozil na tisíciletí.

Nemyslím tím, že každý den zde odpovídá tisíci rokům ve věčnosti. Myslím, že touto výpovědí myslí Petr něco jiného: Máme pochopit, jak opravdu svaté, posvěcené, vzácné jsou ty okamžiky našeho času.

Naše dny jsou omezené asi na 70 let. Ale všecko, co zde konáme, má své bezprostřední důsledky na to, co se stane tam ve věčnosti.

To když si uvědomíme, nebudeme už jen tak mrhat časem. Budeme jej chtít za každou cenu "vykupovat".

Jeden francouzský mystik ze 17. stol. řekl, že Pán Bůh nám nikdy nedá čas, kdy bychom neměli co dělat. Neexistuje žádný "prázdný" čas. Jistě, potřebujeme doby oddechu, kdy se zotavujeme, ale právě to jsou časy, kdy máme ve ztištění

hledat Boží tvář. Tak právě dny "nicnedělání" mohou přinést užitek, z něhož později můžeme čerpat. Čas strávený v obecenství s Pánem, kdy Jej chválíme a velebíme, obzvlášť naši duši občerstvuje.

Myslím, že to těžké břímě, které nese me, je prosté a lehké, když je přijímáme z Boží ruky. Tím všecko, co konáme, dostává smysl, protože takový postoj ovlivňuje naši službu. Dává smysl i našemu utrpení. Břímě našeho utrpení je lehčí, když si ujasníme, že všecko má své důsledky ve věčnosti, a to nejen v našem životě, ale i v životě druhých lidí, zvláště když slouží k oslavě našeho Pána.

D.G.: Trávíte hodně času přemýšlením o budoucnosti?

Joni: Pomyšlení, že mne čeká ještě třicet let na voziku, mne přímo děsí. Pak si však uvědomím, že smím žít ze dne na den a že pro dnešní den a přítomný okamžik dostávám sílu a manu, pokrm, jaký Pán Bůh kdysi dával Izraelcům na poušti. Vím, že si nemusím dělat starosti, že třeba za rok mé plíce vypoví nebo že třeba za pět let už můj muž nebude moci o mne pečovat a já pak budu muset do nějakého domova pro postižené.

Na druhé straně je to úžasné, že až do smrti budu na vozíku. Znamená to, že se denně budu muset pevně držet Božího slova, přímo se na ně upnout. V šesté kapitole Matoušova evangelia nám Pán Ježíš sedmkrát připomíná, abychom se nestarali. Tak se ani já nechci mučit starostmi o zítřek, ale spoléhat na to, že pro dnešek Jeho milost plně stačí. Svou milost Pán nedává dopředu, pro zítřek, pro celý příští týden nebo měsíc. Je tu každý den ráno pro nový den úplně nová, čerstvá a dostačující.

D.G.: Pracujete s plným nasazením v misii. Na druhé straně však toužíte po nebi. Jak řešíte toto napětí?

Joni: Často je můj život tak nesnesitelný, že bych raději už nežila. Tím samozřejmě nechci říci, že bych pomyslela na sebevraždu. Ale mám dny, kdy si myslím: Napsala jsem řadu knížek a pokoušela jsem se lidí povzbuzovat. Pane, Ty jsi použil můj vozík a můj život, abys zasáhl lidí Svým slovem. Prosím, smím už teď jít domů? Jsem tak unavená tím denním bojem s hřichem světa, který chce strhnout do víru.

Pak mi však Duch svatý připomene jedno slovo z listu do Filipů, kde Pavel píše: "Život, to je pro mne Kristus a smrt je pro mne zisk. Toužím odejít a být s Kristem, což je jistě mnohem lepší, ale zůstat v tomto těle je zase potřebnější pro vás" (1.21.23-24).

To jediné, co ještě Pavla drželo na této zemi, byli lidé, kterým sloužil. A já vím, že mne potřebuje na příklad ta paní, co mne každě ráno myje a obléká. Je tedy lepší, abych zde ještě zůstala, potěšovala a podpírala ji a vnímala její starosti. To je odpověď na toto napětí, v němž žiji. Být zde a ne ještě úplně tam, mít jednu nohu na této špinavé zemi a druhou už v nebi.

(Z "Entscheidung" 4/1997 přeložila L. Hallerová)

Vždy je na co si naříkat! Ve skutečnosti jsme si tak zvykli stěžovat si, že jsme téměř ztratili schopnost rozpozнат, kdy to děláme. Je to naše druhá přirozenost. Ale není to Boží přirozenost v nás. Pavel řekl:

Všechno dělejte bez repty a pochybování (Fp 2,14)

Spasení z milosti

Z knihy, která nedávno vyšla ve vydavatelství A-ALEF, uvádíme výnátek ze zkušenosti mladého věřícího člověka, který se těžce dostával ze zákonického způsobu života do svolnosti Božích dětí. Není to zkušenost také někoho z nás?

V té době jsem každou neděli musel jít velký kus cesty do shromáždění, které začínalo ráno v osm hodin. Do shromáždění jsem chodil s radostí, protože jsem se domnil, že plněním této mimořádné povinnosti si zajišťuji mimořádné zásluhu před Bohem. Bylo to však pouze "činění skutků". V tomto smyslu vykonávat něco dobrého bylo mou rozkoší.

Pak jsem se zapsal do biblických cvičení, na která jsem se vždy důkladně připravoval, takže jsem svými znalostmi všech věcí, o kterých se právě jednalo, zastínil ostatní účastníky. Abych se ještě důkladněji seznámil s obsahem Pisma svatého a tak uspokojil touhu mého srdce, začal jsem číst Bibli s různými výklady. Dělal jsem to tak pečlivě a neúnavně, že sotva jsem probral Bibli podle jednoho výkladu, ihned jsem si opatřil druhý. S těmito pomůckami jsem strávil mnoho hodin přemýšlení nad Pismem, což bylo současně pro mne přijemnou zábavou. Ale ani to jsem nedělal z lásky k Bohu, ale jednoduše proto, abych nabyl nových vědomostí. Nepamatuj se, že bych před přijetím do církve nebo i mnoha let potom skutečně v duchovním smyslu poznal, co je to vlastně hřich. Bibli jsem četl spíše rozměm než srdcem. Jako bych se snažil najít Boha vlastním zkoumáním. Nevěděl jsem, že jedině naše duchovní potřeby a nedostatky nás mohou přivést k poznání Boha. Myslel jsem si, že

pravdu znám dost dobře, přestože jsem nikdy opravdově nepocitil, že jsem zcela ztracený hříšník. Ani jednou jsem zkroušeným srdcem nezvolał: "Pane, zachraň mne!"

Uplynulo několik let. Někdy se stalo, že jsem pocitil nespokojenost se svou pobožností i sám se sebou. Ale ani v takových chvílích vnitřního nepokoje jsem se neuchýlil přímo k Pánu Ježíši, ale jednal jsem převráceně: pokoušel jsem se čtením, modlitbami, hledáním pokoje získat uspokojení, čož se mi skutečně na chvíli podařilo. Navenek jsem se choval správně, svědomitě, mohu říct, že dokonce příkladně. Mě svědomí bylo tak citlivé, že v ten den, kdy jsem si nepřečetl něco zvláštního nebo nevykonal nějaké úkoly, měl jsem pocit viny. Ranní návštěvy svých přátel jsem nesl jako zátěž, protože mne obvykle vytrhávaly ze stanoveného pořádku povinnosti; nicméně, když jsem se někdy setkal s několika přijemnými a vzdělanými kolegy, v jejich společnosti jsem úplně zapomněl na Boží věci a nechal jsem se strhnout do proudu jejich řečí. Když jsem pak osaměl, měl jsem pocit viny, jako bych se uchýlil daleko od pravé cesty, což musím napravit. A také jsem se o to s veškerým úsilím snažil.

Jindy po takových úchylkách od pobožnosti jsem na delší dobu zapomněl na Boha. Obyčejně po této době zapomenutí následovaly dlouhé vnitřní spory, zápasy a pokání. Žít tak pobožně, jak jsem si to představoval, bylo velice obtížné a nepřinášelo to uspokojení. Když jsem se rádne choval, pravidelně si četl, obohacoval svou paměť novými biblickými pravdami, splnil jsem všechny povinnosti v nedělní škole, při rozdávání letáků nebo návštěvami své čtvrti, byl jsem spokojen, bylo mi dobré. Jestli jsem však něco nedodržel, bylo mi náramně zle.

Byl jsem docela upřímný a svědomitý, jednání jsem měl bezúhonné, pokládal jsem se za pobožného, ale i druhými jsem byl takto hodnocen, nicméně brodil jsem se tímto bahmem zákonictví mnoha let a nenapadlo mne, že této pobožnosti něco podstatného chybí. Srdce zůstávalo nespokojeno a když se časem ozvalo svědomí trochu hlasitěji, byl jeho hlas utlumen pilným konáním povinnosti. Přesto svědomí zůstávalo neuspokojeno spravedlnosti a neočištěno od mrtvých skutků krvi toho Spravedlivého Božího (Žd 9,14).

Původ mého bludu byl v názoru, že náboženství záleží pouze v tom, aby člověk jistě věřel, a ne v tom, aby jich také sám na sobě zkoušel. Proto se mě svědomí v pravém duchovním smyslu nikdy neprobudilo a já jsem zůstával v tomto bludu téměř dvanáct let. Druhá velká chyba, která nejvíce přispěla k tak dlouhému potáceri se v té strasti a bidě, spočívala v tom, že jsem vlastní modlitby měl za nevhodné k přednášení Pánu Bohu. Modlil jsem se proto výhradně citováním cizích modliteb, místo toho, abych se ve vši hříšnosti a nevhodnosti vrhl před trůn milosti a volal přímo k Bohu, svému Spasiteli. Dost často se sice stávalo, že jsem v průběhu každodenních prací vysílal k nebesům křatická vzděchnutí, jak mi je vnuklé mé srdce, ale když jsem se měl modlit pravidelným způsobem, cítil jsem se tak nevhodný a neschopný k náležitému uspořádání svých slov, že jsem byl nucen použít modlitby jiných lidí. Bylo to také proto, že jsem modlitbu považoval za věc záslužnou a kladl jsem tudiž velikou váhu na její provedení a obsah. Sám jsem si však netroufal předstoupit s delší řečí před velebnost Boží. Jistě by Duch svatý svou přímluvou byl nápomoci mě mldobě, ale já jsem neměl ani nejmenší zdání o tom, že bych si mohl

pozdvízením očí víry k nebesům získat Jeho milostivou pomoc. Místo toho, abych se modlil "v DUCHU svatém", modlil jsem se pouze slovy jiných lidí, která se někdy k mým potřebám hodila, jindy vůbec ne. To mne stále udržovalo vzdáleného od Boha, takže jsem nemohl vstoupit do přímého, osobního obecenství s Otцem milosrdenství (2K 1,3).

Takovým chybým jednáním jsem zmařil svůj mladý věk, a "nic mi nepomohlo, naopak, šlo to se mnou stále k horšimu" (Mk 5,26). Byl jsem nábožný, pilný a správný v tom, co se mělo vykonat, ale tim všim jsem chtěl uplatnit jen svou vlastní spravedlnost (Ř 3,10). Moje představa o pravé pobožnosti postrádala základní pravdy Božího zjevení, to jest, že "Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky" (1Tm 1,15). "Ale Bůh, bohatý v milosrdenství," slitoval se nad mnou a milostnou službou Ducha svatého "zjevil mně svého Syna" (Ga 1,16) a "šero smrti obrátil v jitro" (Ám 5,8).

První paprsek světla evangelia pronikl mou zatemněnou myslí při čtení knižecíky, ve které byla řeč o tom, jak se Luther obrátil na víru. Když totiž slyšel čist apoštolské vyznání viry, prý jej obzvláště dojala slova "věřím v hříchů odpuštění" a na lůžku v nemoci si je často opakoval. Nestačí věřit, že byly odpuštěny hříchy Davidovi nebo Petrovi, nýbrž každý potřebuje věřit v odpuštění svých vlastních hříchů. Vtom jakoby spadlo bělmo z očí jeho myslí a do jeho duše zavítalo odpuštění a pokoj. Něco podobného se stalo i se mnou, když jsem četl tento Lutherův příběh. Prožíval jsem to tak, jako by se nebeské světlo zaskvělo nad mou duši i začinal jsem chápávat, že odpuštění hříchů se týká každého člověka osobně a že má okamžitou platnost. Ale ještě jsem nevěděl, jestli se nemýlím.

Krátkce nato jsem četl Romaineův spis

"O životě z víry", ve kterém vzbudilo mou pozornost vyjádření, "že i ten nejmídejší věřící je Pánu stejně vzácný a u Něho stejně zabezpečený jako ten nejsilnější". Záře z výsoty se zableskla nade mnou a bylo mi, jako by se paprsky nebeského světla rozzářily kolem polední jasnosti. Předústojný Dárce světla se zjevil mé duši a proměnil všecky věci. On, který rozkázal, aby ze trny světlo zazářilo, "osvítí moje srdce, aby mi dal poznat světlo své slávy ve tvář Kristově" (2K 4,6). Cítil jsem, že Bůh je mi přítomen, a byl jsem si jist, že to svaté světlo, které proniklo do mé duše, přišlo přímo z nebe. Od té chvíle se mi Kristus stal hlavním a ústředním předmětem všechno rozjímání. Hned po tom osvícení jsem poznal, že Ježíš je střed i obsah a podstata veškerého zjevení a zdálo se mi, že když nyní mám Jej, mám i klíč k pochopení všechno, co kdy bylo o náboženských věcech napsáno. Můj duch se rozveselil v Bohu, Spasiteli svém; a když jsem si vzpomněl na sebe nebo na to, co by sloužilo tělu, zavrhoval, jsem to jako zcela ničemné a nehodné. Kristus byl mi vším. Když byla nyní moje duše naplněna nebeským světlem a zanícena milováním Pána Ježíše, divil jsem se sám sobě při vzpomínce na minulé smutné dny a říkal jsem si: Jak jsem jen mohl být tak zaslepen, že jsem nepoznal cestu spasení přes jasné zjevení, že Ježíš Kristus je "všechno a ve všem, a v Něm jsme dosáhli plnosti" (Ko 3,11; 2,10). V těchto verších není napsáno: "v Něm i spolu v našem konání", ale pouze "v Něm"! Jak je slunce jasné v poledne, tak jasná je i pravda, žejen Ježíš sám je Spasitelem, který snímá hřichy! Já se všim svým zákonickým plněním povinností a trápením svědomí nejsem nic než "ohyzdné roucho". Stokrát jsem četl v Pismě, že Ježíš Kristus "přišel, aby hledal a spasil to, co

zahynulo", vždyť celé Písmo je prodchnuto touto pravdou, ale já jsem ji tam uviděl až nyní. O, jak slepě jsem se zachoval vůči důstojnosti Pána Ježíše! Jak těžko je mi při vzpomínce na to, že jsem se o Něm tolik dočetl, ale měl jsem přitom na srdci záclonu a nepoznal jsem Jeho slávu jako Spasitele.

Mlčanie, lahostajnosť a oportunizmus

Diktatúry tým, že používajú vládu strachu, zanechávajú za sebou mimo iné aj deformácie rozmyšľania pri hodnotení základných etických princípov a medziľudských vzťahov. Jedna forma takej deformácie po 40 rokoch komunizmu je aj mlčanie. Je to určite aj lahostajnosť a apatia ľudu. Je ale hlavne snaha neexponovať sa so svojím pre-svedčením, nepovedať, čo si osobne myslí a hlavne nepovedať názor, ktorý by bol v nesúhlase s nejakou oficiálnou mocenskou dogmou. Proste znova zaliest do nejakej úlity a nechcieť nič vidieť. To nie je len pasivita, to je aktívne nechcenie vidieť - aby som mal pokoj, aby som si nič nepokazil, aby som si nehrozil svoju existenciu a hlavne kariéru.

V biblickom pribehu o milosrdnom Samaritánovi ten kňaz a levita, obaja spoločensky vysoko postaveni, videli ležiaceho raneného, ale nechceli ho vidieť zblízka - prešli na druhú stranu cesty, odišli a nepomohli mu. Opovrhovaný Samaritán ho videl, pomohol, záchránil ho a postaral sa o neho aj pre najbližšiu budúcnosť.

Známý nemecký protestantský pastor Martin Niemöller - väzeň nacistických koncentračných táborov, mal odvahu

povedať: "Keď nacisti prišli pre komunistov, nekričal som, lebo som nebol komunistom. Potom prišli pre Židov, a ja som nekričal, pretože som nebol Židom. Potom prišli pre katolíkov, a ja som bol protestantom, tak som nekričal. Potom prišli pre mňa, a vtedy už nebol nikto, kto by pre kohokoľvek kričal."

Povedzte, aká sme my vlastne spoločnosť, čo sme to za ľudí, akí vlastne sme?

Tá istá spoločnosť dokáže pred televíznymi kamerami ostentativne spievať "Kto za pravdu horí..., kto za ľudstva práva..., kto nad krvdou biednych...", ale súčasne aj prejsť na druhú stranu cesty a nechcieť vidieť krvdu, nespravidlivosť a klamstvo.

Povedzte, sme ešte schopní nadšenia, humanizmu, lásky k bližnemu, ideálov ľudskosti, alebo sme skutočne už len lahostajní a prikyvujúci oportunisti.

V roku 1968, keď ruské vojská vtrhli do našej krajiny, na túto okupáciu si privzali aj symbolické kontingenty poľských, maďarských a východonemeckých vojakov. Profesor Koszarewski - chirurg, riaditeľ Onkologickeho centra vo Varšave, poslal list prof. Thurzovi - nášmu riaditeľovi, v ktorom sa hlboko ospravedlňuje za participáciu poľských vojakov na tejto akcii a ako Poliak berie hanbu, vinu a lútost nad touto skutočnosťou aj na seba. Tento list nám na ústave všetkým pomáhal prekonávať prvé dni okupačnej letargie, smútku a bezmocnosti.

Aki sme vlastne? Čo potrebujeme, aby sme sa prebrali z tej oportunistickej letargie a pasivity? Musí to byť skutočne len nejaká národná tragédia, živelná katastrofa, onemocnenie, smrť blízkeho?

Opakovane si spominam na známu orientálnu rozprávku. Sluha išiel nakupovať na trh a zrazu stretol Smrť, ktorá

mu výrazným gestom hrozila. Utekal prestrašený domov, svojmu pánovi rozpovedal svoj zážitok a oznámil mu, že ihned odchádza preč do ďalekého mesta Samary. Pán išiel potom na trh sám, stretol Smrť a vycítal jej, prečo sa vyhráža jeho sluhowi. Na to mu Smrť odvetila, že ona mu nehrozila, len rozhodila ruky od prekvapenia, že ho vidí tu, lebo sa s ním má stretnúť dnes večer v ďalekej Samare.

Pred viacerými rokmi som mal možnosť sa stretnúť vo Frankfurte na univerzite s jedným veľmi známym lekárom z oblasti výskumu rakoviny. Rozprával mi svoje zážitky z druhej svetovej vojny, kedy ako ľažko ranený sa dostal posledným lietadlom z obklúčeného Stalingradu späť do Nemecka. Opakovane spominal, ako ho desila predstava, že by mal zomrieť v Rusku. V r. 1984 prednášal na svetovom biochemickom kongrese v Moskve, kde počas kongresu zomrel na infarkt.

Omlúvam sa, ak toto moje rozprávanie vyznieva trochu melodramaticky. Ale keď pracujete a vlastne žijete desiatky rokov v onkologickej nemocnici, prežijete aj mnoho radostí z vyliečených pacientov, ale vidíte mnoho ľudí aj plakať a aj zomierať. A nie len ich vidíte zomierať, ale ste s nimi, keď zomierajú. Nie je to často ľahké žiť v takej konfrontácii života a smrti. Mám obavu, že sme tým poznamenaní a často rozmyšľame len v kategóriach podstatných a nepodstatných vecí. Tak nejak si uvedomujeme úplne iné kritériá hodnôt a potom prestaneme rozprávať o sebe, o peniazoch, o kariérah, o národe. Myslim si, že vo všeobecnosti človek sa niekedy potrebuje tak nejak bilančne dostať až na dno, aby si uvedomil podstatné a nepodstatné a začal rozmyšľať v týchto iných - nových kategóriách. Často - žiaľ - aj takéto bilančné krízy a z nich rezultujúce pred-

savzatia nevedú k trvalým pozitívnym zmenám. Najrôznejšie predsavzatia sa stávajú len dočasnými a postupne zanikajú. Sumy do rôznych kategórií pokladničiek postupne klesajú, životné tempo, ambicie a časová tieseň stúpajú a znovu nie je čas sa zamyslieť, nie je čas sa trochu zastaviť a pozrieť okolo, nie je čas vidieť človeka, ktorý vás potrebuje. Mety osobných ambícii a hlavne pozície sú tak blízko, že nie je vhodná doba pre nejaké humanistickej sentimentalitu, ideál spravodlivosti a princípy nejakého čistého svedomia.

Spomínam si na pacientku, ktorá pred viacerými rokmi bola na našom oddelení dvakrát operovaná na nádor vaječníkov, a bolo potrebné ju znova operovať. Na jej zdravotný stav sa prišiel informovať jej príateľ, s ktorým žila. Povedal som mu o jej vážnom náleze, o nutnosti ďalšej operácie a aj o dosť malej šanci na úplné vyliečenie. Po tejto informácii tento muž prejavil záujem oženiť sa s pacientkou, čo bolo myslím jej dlhočasné pranie. Svadobný obrad bol v nemocnici. Operácia prebehla bez komplikácií, boli sme všetci šťastní, že sa nádory dali kompletnie vyoperovať. Za dva týždne pacientka odchádzala domov. Pred jej odchodom ma vyliečil jej príateľ, teraz už manžel, a trpko mi vychítal moje pesimistické informácie - lebo keby bol vedel, že sa vyliečí, tak by sa nebol oženil. Aj takí sме.

Je len jediné, podstatné a trvalé riešenie našich životných bilančných kríz. Tú dramatickú zmenu zo situácie tej smutnej a tragickej ľahostajnosti - "skrúšenie a bieda je na ich cestách a cesty pokoja nepoznali" (R 3,16.17) do jediného, podstatného a trvalého riešenia prináša osoba Pána Ježiša (J 3,16). On prináša radosť, lásku, pokoj, zmysel a plnosť života pre každého (Ko 2,10). On mení životy miliónov ľudí.

Hľadáme zmysel a súvislosti. Premiér Václav Klaus formuloval nasledovne také trochu svoje filozofické krédo: "Veríme, že sme sa na svete neocitli len nejakou náhodou a už určite nie len na to, aby sme sa v krátkom časovom intervale, ktorý nám bol vymeraný, len čo najpohodlnejšie zariadi. Sme tu určite preto, aby sme niečo urobili, niečo dobrého a úplne jedinečného, lebo to môžem urobiť len ja a nikto druhý to neurobi." Jedinečnosť každého človeka v tomto kontexte je niečo úžasného a fascinujúceho. Sú veci, ktoré nikto druhý za vás nemôže urobiť.

Kedysi nám na oddelení zomierala mladá matka dvoch dievčatiek. Raz pri vizite písala a kreslila niečo do takých pamätničkov. Pýtali sme sa jej, čo to píše. "Pre moje dievčatá," povedala, "niekoľko viesť lásky a kresbičiek, aby mali pamiatku na rukopis svojej mamy, lebo slzičky im už svojou rukou nebudem utierat."

Priznám sa, že dosť často som si v tomto svojom povolani želal, aby nebol smútok, pláč a slzy. Na pisacom stole mám slová, aby som ich každý deň videl: "A Boh zotrie každú slzu z ich očí..." (Zj 21,4).

Koľko dobrého a krásneho má možnosť každý z nás v živote urobiť, čo nikto iný za mňa neurobi.

Nemôžeme predsa celý život prechádzať na druhú stranu cesty a nechcieť vidieť toho raneného, biedného, túžiaceho a hľadajúceho a nechcieť vidieť ne-spravodlivosť, bezprávie, klamstvo.

Alebo sme skutočne už len takí ľahostajní a prikyvujúci oportunisti.

MUDr. Ján Siracký, DrSc.

Cesta k veľkému požehnananiu vede cez veľké skúšky

Milé slová často padajú ľahko, ale môžu mať veľkú váhu

9. STRATENÝ SVET (Genesis 4)

Krv spravodlivého Ábela

Príbeh Kaina a Ábela je skutočnou a žalostnou časťou najrannejších dejín ľudskej historie. Popri tom je však i podobenstvom, ktoré zobrazuje odveký boj medzi "semenom ženy" a "semenom hada". Kain predstavuje "semeno hada", Ábel zobrazuje "semeno ženy". Tým "semeno ženy" v jedinečnom a najvlastnejšom zmysle slova je Kristus. V širšom zmysle sú však semenom, požehnaným potomstvom ženy aj všetci, ktorí sú skrzes vieri "v Kristu". Ábel je preto aj ich predobrazom.

Adam a Eva vierou pochopili skutočnosť, že na prikrytie ich hriechu i jeho následku - ich nahoty - pred Bohom, musela byť Bohu prinesená obeť nevinných zvierat. Tie dve prvé obeť pripravil i uskutočnil za nich Boh sám. Preto nezomreli telesnou smrťou a tiež ich duch mohol byť touto vieri ozivený z duchovnej smrti, do ktorej upadli. Pán Boh ich takto naučil bližiť sa k Nemu na základe obetovania nevinných zvierat za svoje hriechy. Ony umožňovali pokračovanie ich spoločenstva s Bohom - i keď teraz už inak ako v raji - zväčša iba v duchu a "na diaľku".

Potom Adam poznal Evu, svoju ženu. Ona počala i porodila Kaina a riekovala: Nadobudla som muža od Hospodina. A zase počala i porodila jeho brata Ábela. A Ábel pásoval ovce a Kain obrábal zem (v.1-2).

Vyjadrenie "poznať svoju ženu" viac ráz opakované nie je iba eufemistickým (zjemňujúcim) výrazom pre telesné manželské spolužitie. Vyjadruje zároveň 'veľké tajomstvo', že veriaci manželia sú 'jedno telo' nielen v telesnom, ale i duševnom a nadto v duchovnom zmys-

le. Vo všetkých týchto troch oblastiach ľudskej bytosťi sa v spoločnom živote navzájom poznávajú.

Evin výkrik radosti po prežitých pôrodných bolestiach jasne ukazuje jej vieri v milostivé Božie zasluženie pre ňu. Z tohto jej vyjadrenia pochádza meno *Kain = nadobudnutý*. Aj v ďalšej histórii budú mená ľudi vyjadrovať nejakú skúsenosť alebo skutočnosť života ich rodičov. Evina radosť bola o to väčšia, že jej dieťa bol chlapec, ktorý mal vyrásť v muža. V radostnej chvíli života si mohla mysiť i to, že už on bude ten zasľubený *Vysloboditeľ*. Nevedela, že

Kain bude, žiaľ, naopak "z toho zlého" (1J 3,12), prvý zo "semena hada".

Naproti tomu, druhorodený syn Adama a Evy, Ábel bol prvý v línii "mužov viery", uvedených v Žd 11. Sám Boží Syn, Pán Ježiš Kristus o ňom hovorí, že bol *spravodlivý a prorok* (Mt 23,35; L 11,50-51). Bol to muž, ktorý miloval Boha a poslúchal Jeho slovo. Ako prorokovi mu ho Pán Boh zjavil. On podľa neho konal a zvestoval ho. Kain Božie zjavenie odmietol.

Meno "Ábel" znamená doslovne "para", "mámost", prenesene potom i "smútok" a "plač" (Gn 50,11). Jeho meno hovorí o tom, že Adam a Eva si v čase jeho narodenia už veľmi uvedomovali následky kliatby hriechu na zemi a osobitne v živote ľudi: že Božie stvorenie je poddané mŕtnosti (R 8,20).

A stalo sa po čase, že Kain doniesol Hospodinovi obetný dar z plodu zeme. A doniesol aj Ábel z prvorodených svojho stáda a z ich tuku. A Hospodin pohliadol milostivo na Ábela a na jeho obetný dar. Ale na Kaina a na jeho obetný dar nepohliadol a preto sa Kain veľmi rozpálił (hnevom) a opadla jeho tvár (v.3-5).

Cesta približovania sa k Bohu na základe smrti zástupnej obete, ktorú Pán Boh zjavil Adamovi a Eve, bola otvorená i pre ich synov a ďalších potomkov. Aj tí vedeli, že je to jediný spôsob prístupu k Bohu, ktorý im Stvoriteľ dal a v ktorom ich prijme.

Snáď nie len Ábel, ale i Kain dlhší čas konal podľa tohto Božieho zjavenia, možno i príkazu. Tomu by nasvedčoval začiatok v.3, ktorý v hebrejskej pôvodine znie: "A stalo sa na konci dňa". Ábel zostal stále poslušný Božiemu zjaveniu a príkazu. V určitý čas vo viere v Božie zasluženie prichádzal k Bohu so zástupou obeteňou za seba z prvorodených zvierat svojho stáda. **Kain sa však proti Božiemu príkazu vzbúril**. Rozhodol sa pristúpiť k Bohu vlastným spôsobom: s ovocím svojej vlastnej práce a nie s obetným zvieraťom, ktoré by bol musel pýtať a prijať od Abela. V jeho vnútri sa prejavil hriech pýchy, pre ktorý padli jeho rodičia. Mysel si, že by Boh mal prijať plody jeho namáhavnej práce na zlorečenej zemi. Pán Boh ich však vo svojej spravodlivosti nemohol prijať a odmietol takúto jeho obet, prinesenú v nevere a vzbure voči Jeho zjavenej vôli. **Kain sa za to veľmi nahneval a jeho tvár bola zachmúrená**. V srdeci sa zatvrdil voči Bohu a znenávidel svojho brata Ábela, ktorého obet Boh prijal, lebo bola prinesená vo viere podľa Jeho vôlie.

A Hospodin riekoval Kainovi: Prečo si sa rozpálil (hnevom) a prečo opadla tvoja tvár? Či ked budeš dobre robiť, nebude povznesená? A keď nebudeš dobre robiť, hriech leží pri dverách a jeho túžba (sa nesie) po tebe, ale ty budeš panovať nad ním. Na to zase hovoril Kain s Ábelom, svojím bratom. A stalo sa potom, keď boli na poli, že Kain povstal na Ábela, svojho brata a zabil ho (v.6-8).

Napriek jeho pýche a vzbure, hnevu a nenávisti **Pán Boh Kaina láskavo povzbudzuje** a uisťuje, že i on mu bude príjemný, keď "bude robiť dobre". To iste znamenalo, že vtedy, keď bude poslušný Jeho slovu, zjaveniu a príkazu ako sa má bližiť k Nemu. A nielen, že vtedy bude prijemný Bohu, ale že i sám bude spokojný a radostný v duši aj navonok. Ale **Pán Boh Kaina i varoval**, že hriech je blízko neho a chce sa ho zmocniť, ale on môže nad ním zvíťaziť aj trvale vládnuť.

Kain však neprijal ani Božie povzbudenie ani jeho varovanie. V Satanom vzbudnenom hneve a nenávisti hovoril so svojím bratom Ábelom a v ich výbuchu ho potom na poli zabil.

A Hospodin riekoval Kainovi: Kde je Ábel, tvoj brat? A Kain povedal: Neviem. Či som ja strážca svojho brata? A (Hospodin) riekoval: "Čo si to urobil? Hlas krvi tvjeho brata volá ku Mne zo zeme. A ty teraz budeš prekliaty nad tú zem, ktorá otvorila svoje ústa, aby prijala krv tvjeho brata z tvorej ruky. Keď budeš obrábať zem, nebude ti viac vydávať svoju silu. Behúňom a tulákom budeš na zemi" (v.9-12).

Na rozdiel od svojho otca Adama **Kain sa nepriznal k svojmu hriechu**. Naopak, mysliac si, že Boh nevie čo urobil, chcel bezovočivo odbyť lžou Jeho otázku o svojom bratovi, ktorého zabil. Musel sa však presvedčiť, že Pán Boh vie všetko. Mohol umlčať prorocké slová svojho brata Ábela, ale nemohol umlčať hlas jeho krvi, ktorá volala k Bohu zo zeme. Keď sa zatvrdil a nekajal sa zo svojho hriechu, Pán Boh nemohol s ním naložiť podľa milosti, ale iba vo svojej spravodlivosti. A tá znamenala pre neho - bratovraha - odsúdenie.

Ábelova krv je predobrazom utrpenia a smrti, preliaej nevinnej krvi všetkých spravodlivých v dejinách ľudstva,

ktorá volá k Bohu o pomstu. **Krv Ježiša Krista**, Božieho Syna, patri tiež do tejto dejinnej reťaze, ale "hovorí lepšie ako Ábelova" (Žd 12,24). Ona volá k Bohu o milosť pre hriescov a očistuje kajúcich od každého hriechu.

Kain svojim zmýšľaním, slovami a konaním bol prvý zo "semena hada" a stal sa predobrazom všetkých, čo sa po ňom vzbúrili proti Bohu, odmietli Jeho lásku a poslušnosť Jeho slovu. Tak ako Kain, musia aj oni v odlúčení od Boha niesť kliatu svojho hriechu.

Vtedy povedal Kain Hospodinovi: Moja neprávost' je väčšia než aby (mi mohla) byť odpustená. Hľa, zaháňaš ma dnes z tváre (tejto) zeme a budem sa skrývať pred tvojou tvárou a budem tulákom a behúňom na zemi a stane sa, že ktokoľvek ma nájde, zabije ma. A Hospodin mu riekoval: Pre tú pričinu, ktokoľvek by zabil Kaina, na tom bude pomstené sedemnásobne. A Hospodin položil znamenie na Kaina, aby ho nikto nezabil, nech by ho našiel ktokoľvek (v.13-15).

Kainove slová Bohu prezrádzajú určitú lútoť nad jeho činom, **neboli však pravým pokáním**, v ktorom by bol prosil Boha o odpustenie svojho veľkého hriechu. Mal v srdeci strach z budúcnosti, z neistého života tuláka na zemi. Obával sa i o samotný svoj život: že tak ako on zabil svojho brata, môže niekto zabíť jeho. Snáď pre tú lútoť a strach Pán Boh ušetril Kainov život, aby mu tak zároveň dal dlhý čas na pokánie a návrat k Nemu, i urobil ho výstrahou pre mnohých, aby nehrešili. Preto Pán Boh zabezpečil Kaina pred smrťou hrozou sedemnásobne ľažšieho odsúdenia, ako bolo jeho.

Znamenie, ktoré Pán Boh položil na Kaina, nebolo viditeľné (nejaký "znak"), ale zato jasné jemu i druhým (por. Gn 4,24!).

Kainova cesta.

A (tak) vyšiel Kain spred Hospodinovej tváre a býval v krajinе Nód, východne od Édena. A Kain poznal svoju ženu a počala a porodila Henocha. A staval mesto a nazval ho podľa mena svojho syna Henoch (v.16-17).

Krajina Nód (hebr. "túlanie") na východ od Édena bola tak možno nazvaná neskôr práve podľa Kaina, ktorý v nej žil ako tulák. **Kain tu uzavrel manželstvo** - zrejme s jednou zo svojich sestier - a tu sa mu narodil prvorodený syn Henoch. Tiež tu začal stavať mesto, ktoré nazval menom tohto svojho syna. Použitý nedokonavý vid hebrejského slovesa "stavať" viedie k predpokladu, že ho sice začal stavať, ale ho nedokončil. Jeho dokončenie prenechal svojmu synovi a stáhoval sa ďalej, znova a znova po krajinе. V duchovnom ohľade sú mu podobní všetci neveriaci ľudia.

Podobne ako on sú iba tulákmí na zemi, ktorí na rozdiel od pútnikov do nebeskej vlasti nemajú pred sebou jasný večný ciel. Žijú len pre tento svet a život, nie však pre budúci. Žijú na svete bez Boha, bez Krista a bez nádeje na blažený večný život s Ním.

A Henochovi sa narodil Irád a Irád splodil Mechújáela a Mechújáel splodil Metúšáela a Metúšáel splodil Lámecha. A Lámech si vzal dve ženy: meno jednej (bolo) Ada a meno druhej Cíla. A Ada porodila Jábala, ktorý bol otcom tých, čo bývajú v stanoch a pasú stádo. A meno jeho brata (bolo) Júbal: ten bol otcom všetkých, čo hrajú na harfe a (pískačajú) na písľale. I Cíla porodila Tubalkainu, kováča, otca všetkých, ktorí pracujú z medi a zo železa. A Tubalkainova sestra bola Naama (v.18-22).

V uvedenom rodokmeni sú vymenovaní hlavní Kainovi potomci. V koncovke mien Mechújáel a Metúšáel je

Božie meno ("el"), čo svedčí o tom, že viera v Boha bola zachovaná i v Kainovom rode, ale, žiaľ, bez poslušnosti voči Nemu. "Mechújáel" znamená pravdepodobne "Boh dáva život" a "Metúšael" así "Boží muž". Význam mena "Irád" je snáď "muž mesta". Meno "Lámech" môže znamenať "dobyvateľ".

Lámech a jeho synovia sú hlavnými osobami uvedeného Kainovho rodu. Lámech zrejme viedol tento rod k otvorennej vzbure proti Bohu. Začal poprením Božieho pravidla jednoženstva, keď si vzal dve ženy - Adu ("okrasu") a Cílu ("tôňa"). Viedli ho k tomu pravdepodobne hlavne telesné dôvody a potom snaha mať veľa potomkov, vefkú rodinu a veľké bohatstvo. Z Lámechových akistie viacerých synov Pismo menuje troch najvýznamnejších.

Jabal ("tulák") bol v Kainovom rode otcom dobytkárstva - už nielen chovu oviec a kôz, ale i hovädzieho dobytka, tiav, oslov a iných zvierat. Je pravdepodobné, že sa Kainovi potomci napriek Božiemu zákazu živili ich mäsom i že boli predmetom ich obchodu.

Júbal ("zvuk") mal od Boha nadanie nielen na hudbu, ale i na vyrábanie hudobných nástrojov. Stal sa v rode otcom hudobníkov i remeselníkov v tomto obore.

Tubal-kain dostal od Boha technické nadanie. Stal sa v Kainovom rode otcom remeselníkov, vyrábačíckich medí a železa. V modernom chápani bol pôvodcom metalurgie, obrábania kovov a výroby nástrojov i strojov.

Uvedené Božie obdarovanie Lámechových synov a ním podmienený vznik a rozvoj chovu dobytka, remesiel i umenia svedčí v prvom rade o tom, že **Božia milosť bola pre Kainových potomkov otvorená** a potom tiež o veľkej vyspelosti ľudí už v rannom období dejín ľudstva.

A Lámech povedal svojim ženám - Ade a Cíle: Počujte môj hlas, ženy Lámechove! Ušami pozorujte moju reč! Lebo som zabil muža pre svoju ranu a mládenca pre svoju modrinu. Ak bude sedem ráz pomstený Cain, tak Lámech sedemdesaťsedem ráz. (V.23-24).

Popri prv uvedených civilizačných pravoch ukazuje Lámechova rytmická reč k jeho ženám vznik a rozvoj ďalšieho druhu umenia - básnicka. To zároveň dokazuje, že **písmo v tejto dobe nielen jestvovalo, ale už malo vysokú úroveň**. Všetky tieto prvky boli samy osobe dobré a boli naplnením pôvodného Božieho príkazu prvým ľuďom: mali sa plodiť a množiť, naplniť zem a ovládnuť ju ako Boží správcovia. Ľudia v Kainovom rode však tieto **Božie dary** zneužili na vytvorenie svojej nezávislosti na Bohu i na vzburu voči Nemu, čím sa i tieto dobré prvky stali nástrojmi hriechu. Lámechova básnická reč, možno i pieseň, potvrzuje túto tragédii. **Lámech sa cítil byť zvrchovaným pánom svojho života** s právom pomstiť sa každému, kto by mu ubližil. A dokazuje jasne i jeho vzburu voči Bohu, v ktorej si vyhradzuje 11 ráz väčšie právo pomsty za seba, než aké spravodlivý Boh ustanovil za Kaina. Akým protikladom voči nemu je Pán Ježiš a Ním požadované odpustenie bratovi 77 ráz (Mt 18,22).

Žiaľ väčšina ľudstva sa už v rannej dobe jeho dejín rozhodla ist' touto Kainovou cestou, cestou pýchy, nezávislosti na Bohu i vzbury proti Nemu. Svetlými výnimkami boli niektorí patriarchovia zo Setovho rodu a ich rodiny. Tak došlo už pomerne nedlho od stvorenia k všeobecnému porušeniu ľudstva.

A Adam ešte poznal svoju ženu a porodila syna a nazvala ho Set, lebo

(povedala): *Boh mi dal iné semä na miesto Ábela, ktorého zabil Cain. I Setovi sa narodil syn a nazval jeho meno Enoš. Vtedy sa začalo vzývať meno Hospodinovo (v.25-26).*

Set ("náhrada") bol Eve náhradou za Kainom zabitého Ábela. Týmto menom vyjadria svoju vieru, že práve v Setovom rode Pán Boh naplní dané zaslúbenie. **Jeho meno ukazovalo na príchod zasľúbeného Záchrancu - Krista a Jeho dokonalú obeť na Golgotu.** V Nom sa zjavil Boh, ktorého vzývali Setovi potomci, v dokonalej spravodlivosti a láske k ľuďom. **V Setovom rode** po narodení jeho syna Enoša ("smrteľný človek") namiesto pýchy a vzbury proti Bohu vidíme ako **začína i pokračuje uctievanie Boha - Stvoriteľa i Ochrancu človeka i Darcu všetkého dobrého**. Zrejme to bolo verejně pravidelné uctievanie slovami, doprevádzané i obetovaním zástupných obetí zvierat.

pripr. Ján Hudec

Povodeň

"Tu spadl příval, příhnaly se vody, zvedla se vichřice, a vrhly se na ten dům..." (Mt 7,25 a 27).

Tato slova z kázání Pána Ježiše na hoře jako by se aktualizovala v letošných povodniach na počiatku července letošného roku na Moravě a ve východných Čechách. Téměř 1/3 území celého státu byla více či méně postižena povodními, které nemají pamätníka. Nejhůře postiženou oblastí byla střední Morava od Kroměříže po Uherské Hradiště. Řada domů podmáčených vodou, se zřítila. Někde přišla povodeň zcela nečekaně, náhle, v noci, kdy se domy zřitily během několika málo minut (tak v obci Troubký u Přerova se zřítilo přes 150 domů).

Jinde neštěstí přicházelo pomalu, ale naprosto neodvratně, jako v případě Otrokovic, a časti Ostravy, kde voda zaplavila město a to zůstalo týden stát ve stojaté a hnijící vodě. Pak přišli jako další rána přemnožení komáři, proti nimž neměli účinnou ochranu lidé, natož pak dobytek a zvěř v zatopených lesích. Tři bodnutí za vteřinu - kolik jich bylo za hodinu a za den? Pro mnoho lidí byla najednou jejich práce úplně vničeč. Mnozí vyvázli jen s hoľím životom. Všechno, co pracně po celý život budovali, během chvíle neexistovalo. Zůstali jen v mokrému oděvu, bez peněz, bez dokladů, úplně bez nicého. Mnozí nechtěli své přibýtky opustit, stále věřili, že jejich dům musí vydržet, že se nemůže zřítit. Nakonec je z trosek domů vyprošťovala helikoptéra. Někteří dokonce tuto svou viru, že jejich dům vydrží, zaplatili životem.

V takové chvíli si lidé kladou otázku: "Proč se to muselo stát?" Odpovědi na tuto otázku byly různé. Řada lidí se v této těžké chvíli rouhala a říkala: "Kde byl ten váš Bůh? Jak to, že dopustil na nevinné lidi takovou ránu?" Jiní přiznávali, že se mnohé zanedbalo a že přiroda vraci to, co jí člověk způsobil. Ještě jiní si uvědomili, že existuje vyšší moc, a přiznávali Boží existenci. Někteří hořeli o Božím trestu za to, jak lidé žijí.

Je těžké na takovou otázku dát uspokojivou odpověď. A bude asi případ od případu jiná. Možná, že pro někoho to opravdu je i trest za to, jak doposud ignoroval všechna Boží napomenutí a varování. Ale to je zřejmě krajní případ a nám nepřísluší ho posuzovat. Lze však říci, že to je každopádně Boží řeč k nám lidem. A to k nám lidem všem, kteří zde žijeme.

Je to řeč k těm, kdo byli postiženi. Tam je to nejbolestnější. Možná, to má připomenout, že to, co do budeme svý-

ma vlastníma rukama v potu své tváře, a na co býváme tak často velice hrdi, není to nejdůležitější. Že to všechno jsou hodnoty pomíjivé. Dnes máš všechno, ale nikdo ti nezaručí, že to budeš mít zítra. Mnohem důležitější než všechn majetek, než krásný dům a auto či chata je zdraví a holý život. A rádi bychom připomněli, že ještě důležitější než zdraví a holý život, je záchrana duše pro věčnost. Neboť "jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život (svou duši) ztratí?" (Mt 16,26) Možná sis až dosud myslíš, že tebe postihnout záhuba nemůže, že tvůj život odolá přívalu, ale nechopiš-li se záchrany v Kristu Ježíši, jako ti nešťastníci na střeše svého potápějícího se domu záchranného žebříku, zahyneš jako ti, kdo zůstali. A to navěky, navždy.

Zároveň chceme těm, kdo byli postiženi, přinést slovo potěšení a povzbuzení. V Bibli se hovoří o člověku, který byl více než kdo jiný postižen nejrůznějšími ranami. I on si mohl plným právem klást otázku: "Proč to postihlo právě mne?" Během několika dní přišel o své děti, o všechn svůj majetek, o své zdraví i o porozumění a morální podporu člověka nejbližšího, své vlastní manželky. Možná víte, o koho se jedná - že jde o Joba. A přece závér jeho života je překrásný: "Hospodin také změnil Jóbův úděl, poté, co se modlil za své přátele, a dal mu všechno dvojnásob, než mival... A Hospodin Jóbovi žehnal ke konci více než na začátku... Měl také sedm synů a tři dcery... Po celé zemi se nenašly tak krásné ženy, jako byly dcery Jóbovy. Otec jim dal dědictví jako jejich bratrům..." (Jb 42,10-16). Jób nedostal konkrétní odpověď na to, proč musel projít takovými zkouškami, ale směl zakusit, že Bůh byl s ním, když se se svou vší bidou svěřil jemu. Pro postižené bude začátek velice těžký - ale začnou-li

s Pánem Bohem a s odevzdáním se jemu, mohou počítat s jeho požehnáním a pomocí.

Je to řeč také k nezúčastněným. To, co viděli, je má zastavit. Máme si uvědomit, že Pán Bůh je svrchovaný. Že vše je v jeho rukou. Že neporučíme větru ani dešti. A že máme být vděční za to, že nás Pán uchránil od této pohromy. A že máme podle svých možností i pomoci těm, kdo byli postiženi. Je to hrozné, když někdo z nezúčastněných řekne: "Co je mi po tom, to se mne přece netýká..." Netýká? A co když budeš zítra postižen ty?

Domnívám se, že to, co se stalo, je Boží řečí i k věřícím. Je to výzva, aby naše křesťanství nebylo jen teorií, ale i praktickou pomocí. Jak můžeme pomoci? Nejrůzněji. Můžeme přispět na ověřená konta, např. zřízená Červeným křížem, můžeme přispět i přímo tam, kde víme o potřebě pomoci. Máme přiležitost vypomoci i nepřímo, pomocí státních dluhopisů. Nejúčinnější je však přímá pomoc na konkrétním místě, kde je nouze očividná. Řada sborů konala sbírky a přispěla tam, kde bylo třeba. Jsem velmi potěšen tím, že řada mladých lidí se zřekla svého volna, že tito mladí lidé se dobrovolně přihlásili a chodili pomáhat do nejhůře postižených oblastí likvidovat následky povodně. Je to přiležitost, jak tuto praktickou pomoc provázet svědectvím o tom, proč pomáháme - že nás k tomu vede Kristova lásku k nám, kterou chceme přenášet dál.

Masmédia v souvislosti s touto událostí apelují na lidskou solidaritu. V křesťanství však hraje roli ještě jeden rozměr navíc - láska k lidem a touha je jakýmkoliv způsobem (i pomocí v jejich praktické nouzi) přivést k poznání, že to nejdůležitější v životě je svěřit svůj život Ježíši Kristu. I to patří k nesení evangelia lidem dnešní doby.

Tomáš Pala

Naše schopnosti - představy a skutečnost

Rád bych se zamyslel nad tím, co v současné době prožívám. A mé současné prožívání lze charakterizovat asi takto: "vystřízlivění z iluze a a poopavení některých názorů směrem k tvrdé realitě". To, nad čím se chci v několika pohledech zastavit, je myšlenka či tajné očekávání, že když už jsem se stal křesťanem, tak mě Bůh požehná i rozšířením mých schopností. Jinými slovy, vezmeme si na mušku možná tajná očekávání, že jako křesťané budeme nutně chytřejší, zdatnější a šikovnější než dříve.

Protože jsem studoval a vždy jsem byl spíše přemýšlivý člověk, očekával jsem, že Boží požehnání se projeví především na mému intelektu. V dobách počátků mého křesťanství (asi před 6 lety) jsem hodně poslouchal kazety bratra Steigera. Dodnes jsem si zapamatoval Pavlova poznámku či zkušenosť, že člověk, který jde za Pánem Ježíšem pocítí, jak se i jeho intelektuální obzory začnou poznáhlou rozpínat...

Samozřejmě, že takové výroky jsem slyšel velice rád a těšil jsem se na chvíli, kdy už se ty rozepnuté obzory dostaví. Mimořadem - udělal jsem takovouto zkušenosť: když jsem si pilně sugeroval, že se jako věřící nutně stanu chytřejší, vskutku jsem poté ve svém životě zažnamenal období, kdy jsem si připadal nesmírně chytrý. Avšak - na straně druhé - jindy jsem prožíval o to větší přívaly pocitů své intelektuální nedostatečnosti.

Podívejme se nyní do Písma. I tam je o požehnání v rozumové zdatnosti řeč. V 1. Královské 3,5-13 je známá pasáž o Salomounovi. O naplnění jeho prosby

čteme: *Bůh dal Šalomounovi moudrost, převyšující rozumnost a takovou hojnou myšlenku, jako je píšu na břehu moře...*

(1. Královská 5,9,29)

Kromě Šalomouna můžeme v Písma nalézt i další příklady, kdy Bůh požehnal různým osobnostem v rozumové oblasti. Nicméně - po 6 letech svého křesťanství docházím k osobnímu závěru, že můj intelekt je tentýž, jako dřív...

Kromě oblasti čistě intelektuální jsem vkládal svá doufání i do dalších oblastí - doufal jsem také, že se mi bude prostě víc dařit, že budu šikovnější, že mi práce půjde lépe. Opět si můžeme z Písma ukázat případy, kdy Bůh znásobil tyto schopnosti u konkrétních lidí. Uvedme si například situaci z 2. Mojžíšovy 31,1-6, kde je řeč o budování Božího stánku.

Sám jsem očekával, že pokud budu vyhledávat Boží věci, bude se mi i více dařit. V této oblasti jsem udělal zásadní zkušenosť v poslední době. Po mnoha letech studii jsem nastoupil do praxe. Začal jsem se zapracovávat do základních ekonomických činností v naši stavební firmě. Začal jsem si zvykat na 8,5 hodinovou pracovní dobu, která mi připadala velmi, velmi dlouhá. Proto jsem zásadně nechtěl mít nic společného s myšlenkou, že bych se měl podnětům z práce věnovat ještě i ve svém volném čase doma. Po prvních třech měsících byla má práce hodnocena mým nadřízeným a ... nedopadl jsem zrovna nejlípe! Ne, že bych pracoval vyloženě špatně, ale prostě to nebylo ono. A co chybělo? Právě ono alespoň občasně zopakování a zhodnocení těch podnětů, které jsem nestačil v daném pracovním dni promyslet.

V dalším pracovním období jsem tedy, chtě nechtě, začal pracovat i doma. Musel jsem si přiznat, že když prostě nejsem natolik schopný, abych stačil všechny průběžné a nové podněty

zhodnotit a vstřebat v pracovní době, musím se jím dále věnovat i po jejím skončení. Pochopitelně - kdyby má schopnost vstřebat nové poznatky byla větší, toto bych činit nemusel.

Objevil jsem tedy tuto, možná zcela samozřejmou, skutečnost: Všemu, ať je to cokoli, je potřeba věnovat čas a úsilí. Jinak to prostě nejde. A množství času a úsilí je do značné míry úměrné našim přirozeným schopnostem a vlastnostem, jako jsou intelekt, postřeh, absorpcní kapacita, paměť atd. I jako křesťané musíme počítat s tím, že nevěřící, vybaveni těmito schopnostmi ve větší míře, budou zpravidla dosahovat v práci či při studiu lepších výsledků, než my.

A do třetice - myslí jsem si, že se ze mě stane silná osobnost, že Pán postupně posílí mou vůli natolik, že budu mít svá rozhodování pevně v rukou. V úseku z 1. Samuelovy 10,9 se můžeme dočíst, že ve chvíli, kdy byl Saul jmenován za krále, dostal nové srdce. Mám za to, že jeho osobnost byla posílena v tom směru, aby byl schopen unést skutečnost, že od nyní je mu svěřen celý izraelský národ, kterému mávladnout a reprezentovat ho.

I já jsem od té doby, co jsem se stal křesťanem, značně změnil strukturu svých činností. Z toho plyne, že některým věcem jsem musel říci "ne" a jiné uvést do každodenního praktikování. To jistě vyžadovalo zásadní činy vůle. Na straně druhé však musím přiznat, že každodenní dílčí rozhodování v řadě otázek týkajících se mých sklonů a zálib prožívám velice podobné boje (a i selhání) jako tomu bylo dříve. Například v otázce dívat se či nedívat se na přitažlivý akční film, o němž zcela jistě vím, že nepropaguje křesťanský způsob přístupu k životu, prožívám stejně intenzivní vnitřní boj, jako kdykoli dříve s tím, že výsledek není nikdy dopředu zaručen.

V tomto směru musím přiznat, že silu své vůle neshledávám nijak zásadně větší, než dříve.

Shrňme si výše řečené touto otázkou: "Jaké změny a požehnání v osobnostních vlastnostech můžeme na základě Písma očekávat?" A ještě ostřej: "Jaká zlepšení jsou nárokovatelná?" Vezměme v úvahu např. následující oblasti: - inteligence, rychlosť myšlení, šikovnost, síla vůle, paměť, postřeh, krása, zdraví.

Mám za to, že k mnohým z výše uvedených vlastností lze najít z Písma konkrétní osobnosti, kterým jedna nebo více těchto vlastností byly v hojně míře dány. Na straně druhé nikde v Písma nenalezáme zaslíbení, že každý, kdo uvěří, může počítat s rozpináním kapacity svých schopností. Na otázku: "Které z výše uvedených zlepšení je nárokovatelné?" odpověď zní: "Žádné!" Na Bohu si nemáme právo nárokovat ani vyšší inteligenci, ani větší šikovnost, ani děravé paměti nás Pán Bůh nezbaví, ani na kráse a zdraví nám automaticky ne-přidá ... Prostě nic takového. Jsem si jistý (a sám na sobě to mám ověřené), že sebezkoumání a sebehodnocení a srovnávání se se svým okolím jsou zdrojem mnoha trápení a deprezí. A pokud si uvědomíme, jak zásadní roli hraje výše uvedené vlastnosti v praktickém každodenním životě, jak moc je naše postavení a uplatnění ve společnosti dáno naši tělesnou a duševní kondici, potom je jistě více než přirozené, že v případě nedostatečnosti té či oné důležité schopnosti začneme vzhlížet k našemu Bohu v naději, že On s tím něco udělá. Obzvláště když pro něj není taková změna sebemenším problémem. A za takové situace mohou nereálná očekávání a nárokování si něčeho na Bohu vést k těžkým poruchám ve vztahu k našemu nebeskému Otci. Taky jste už

někdy tajně doufali a modlili se za to, aby vám Pán dal víc inteligence, šikovnosti či třeba kouzla osobnosti?

Od této chvíle jsme tedy hluboce realisté, ovšem na poněkud neradostnou notu. Pojďme však do listu Jakubova, abychom alespoň trošku pochopili Boží uvažování. Jakub píše: *Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána.* (Jakuba 1:5) Ó jak rádi bychom viděli stejnou pasáž na více místech s tím, že na místě slova moudrost bychom nacházeli pojmy inteligence, šikovnost, zdraví, krásy... Nyní je však důležité něco jiného - právě jsme totiž našli alespoň jednu věc, která je, tak říkajíc "nárokovatelná." Moudrost. Samozřejmě, že to není tak jednoduché (viz hned další verše, kterými Jakub pokračuje) - je nutné mít stále na paměti, že počátek moudrosti je bázeň před Hospodinem ...

Nicméně, moudrost je něco, co Pán Bůh nabízí a co nám všem chce v hojnosti dávat. Co je to vlastně moudrost? Mám za to, že moudrost je schopnost poznávat pravdu o Bohu, rozumět této pravdě a schopnost aplikovat tuto pravdu v životě. A právě zde je naše doména - Bůh nám chce dát schopnost, která nám umožňuje reprezentovat Boha a jeho zájmy před lidmi ze světa.

Je to moc nebo málo? Toť otázka. Na jedné straně k tomu, abych v práci nedělal chyby zapříčiněné špatnou pamětí, to nepomůže. Avšak uvědomil jsem si toto: my máme tu výsadu, že ty nejhodnotitelnější skutečnosti o Bohu, s kterými se mnozí jinak vynikající lidé nedokáží vyrovnat, můžeme prožívat jako něco, co bezprostředně náleží do našeho života, jako něco, co prožíváme, co je naše.

Konkrétně - princip spasení z milosti je neprekonatelným kamenem úrazu mnohým jinak krásným, chytrým a ši-

kovným lidem. Prostě nedokáží přijmout, že by cesta k Bohu mohla být "tak jednoduchá." Podobně mnozí skvělí a úspěšní (a i mnozí představitelé církve) nikdy nedokázali přirozeně prožívat jistotu vykoupení v Kristu Ježíši (v jehož roli Spasitele jinak sami věřili), nikdy nedokázali poznat Boha jako milujícího Otce, ke kterému můžeme vždycky přijít se všemi svými poklesky a pády a že on je ten, kdo nám nakonec vždy odpustí a zahrne novou milostí.

Jsem přesvědčen, že výše uvedené skutečnosti jsou těmi největšími pravdami v tomto vesmíru. A komu je dáno tyto skutečnosti znát, rozumět jim a naprostě přirozeně je prožívat, takový člověk je nejbohatším člověkem na světě. Přestože nemá IQ 150, nesbírá poháry a medaile z různých soutěží ani neudívuje své spolupracovníky svými manažerskými schopnostmi, je nesmírně bohatým člověkem.

Samozřejmě, že výše uvedeným není zodpovězena otázka proč je zde evidentně obrovský prostor skutečnosti "běžného života" v jehož spletitosti se mnohdy s obtížemi prodírají věřící stejně jako nevěřící. Je však, mám za to, zřejmá logika Božího jednání s námi - a ta logika je v tom, že Pán Bůh očividně postupuje v řešení otázky života člověka od věcí nejdůležitějších k těm méně důležitým. Cítím, že díky způsobu dnešního života, založeném na honbě za majetkem, požitky a úspěchem, člověk ani není schopen docenit cenu onoho pevného základu našeho života, který je dán orientací na Ježíše Krista. Pozorují to sám na sobě a proto se mnohdy obrací k Bohu s myšlením typu: "To je sice hezké, že jsi vyřešil otázku věrohodnosti, ale pro mě je nyní důležitější poradit si s tímto, naučit se toto, vědět, jak se zachovat v této situaci ..." Toto je problém, a nelze si namlouvat, že ne. Přesto

všechno však citím, že Pán Bůh nám dal to nejdůležitější - pevný základ života - a tím i patřičný prostor pro potykání se se všemi obtížemi, jimiž na nás reálný život doléhá. Chtěl bych na tomto místě připomenout slova apoštola Pavla: *Nakonec bratři: žijte v radosti, napravujte své nedostatky, povzbuzujte se ...*(2.Korintským 13,11)

Svět nezaujmeme svými schopnostmi, ale evangeliem. A jestliže ho nezaujmeme evangeliem, potom svými schopnostmi už vůbec ne... Tedy - to, že jsme slabí a mnohdy neschopní není chyba. Proč? Protože Bůh s tím počítá. Důležité je, abychom byli autentičtí, abychom byli takoví jaci skutečně jsme a abychom - ať už máme jakékoli schopnosti - byli hotovi reprezentovat Boží charakter a Boží pohled na život. *Marcel Brus*

Ze života sborů

Mládežnická konference

Ve dnech 13.-15. června 1997 se konala opět v Podhradí u Vítkova mládežnická konference. Na 250 mladých lidí z různých míst republiky se po roce opět sešlo k společnému zamýšlení nad Božím slovem, ke sportu, zpěvu i popovidání si. Nosnými tématy byly: Užitek ze studia Bible (br. M. Štuc, br. P. Vadura), historie bratrského hnutí (br. J. Hudec z Nitry a T. Pařa ze Vsetína) a Boží slovo v praxi (br. P. David). Dále k mladým lidem promluvil "nestor" pracovníků s mládeží br. K. Kořinek, který klal důraz na to, abychom pro Pána žili s plným nasazením. Sestra I. Zemanová přednesla řadu praktických připomínek (učit se verše z paměti, představovat si biblické postavy jako lidi z masa a kostí - mít své biblické hrdiny

atd.), s. D. Zemanová se sdělila se svými zkušenostmi s chápáním Písma a připomněla mladým lidem existenci a poslání Emauské biblické školy. Ke studiu Písma se ještě připojil br. L. Valošek a konferenci uzavřel br. P. Zeman.

Témata k rannímu ztištění byla vybrána citlivě a názorně (v sobotu to byl text z Jk 1,19-27, v neděli z Mk 11,1-11). Byl to metodický návod, jak se zabývat Božím slovem, abychom nejen přečetli "předepsaný" počet kapitol nebo veršů, ale abychom je promitli do svého života. Účastníci měli za úkol dát uvedenému textu nadpis, vyhledat klíčový verš, uvést obsah daného textu a jeho aplikaci pro vlastní život - tato aplikace byla formulována jako osobní modlitba. Kéž by Pán dal, abychom se podobným způsobem zabývali Božím slovem vždy a všichni - aby naše studium Písma nebyla jen četba, ale proměna do života. K průběhu konference patřil programový večer, ve kterém se představily jednotlivé mládeže a nedělní společná Památka Páně.

Tomáš Pařa

Řevničov

Kdykoli čtu oznámení o odchodu někoho z bratří či sester do nebeského domova, kladu si otázku: "Kdo vyplní prázdné místo v přímluvních modlitbách, které zůstalo prázdné?"

Tato otázka se mi ve vztahu k našemu shromáždění v Karlových Varech znova vynořila, když jsme dostali zprávu o úmrtí sestry Marie JANÍKOVÉ z Řevničova. Přes vzdálenost 100 km udržujeme po léta mezi Karlovými Vary a Řevničovem alespoň jednou za čtvrtletí pravidelné návštěvy. A tak vznikla i natolik blízká vazba, že dala základ i k modlitební službě.

Život sestry Janíkové byl příkladem Boží milosti. Úžasnou zvěst evangelia ji

předala sestra Krislová. Po těžké operaci (jen s polovinou plic) žila dlouhá léta sama jako vdova v domě, který kdysi sloužil jako letní sídlo prezidenta E. Beneše, v těsném sousedství rodiny br. Tomáše Stařka. Pán Ježíš ji pomohl překonat i ztrátu jediné dcery, která žila ve Švýcarsku, kde před několika lety tragicky zahynula při výletu do hor.

Služba modlitebníka předpokládá neustálý aktivní zájem o okoli, který sestra Janíková neztratila ani ve svých 80. letech, ve kterých dne 13.5.1997 dokončila svůj běh.

Ladislav Mikeš

Český Těšín

Dne 13. a 23. června t.r. jsme se rozloučili se dvěma bratry, kteří byli údy sboru Páně v Třanovicích, později v Českém Těšíně. Byli to bratři **Karel ZIPZER** a **Gustav WAPIENIK**.

Bratr **Karel Zipzer** byl jako 18letý mladík povolán během 2. světové války do armády. Byl jediným synem věřících rodičů. Prožil hrůzy války i zajetí a to vše přispělo k jeho duchovnímu probuzení. Po šťastném návratu domů přijal Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele. Byl to tichý a věrný bratr, který měl stálé místo ve shromáždění. Velkým dílem jeho života bylo zemědělství. Pracovali spolu s manželkou s láskou na svém hospodářství. Bratr byl odvolán do nebeského domova po vleké srdeční chorobě ve věku 72 let.

Bratr **Gustav Wapienik** prožil jako mladík podobně drama vojenské služby za 2. světové války. Ocitl se tváří v tvář nebezpečí smrti a slíbil, že se odevzdá Bohu po šťastném návratu. Tak se také stalo. I on zasvětil svůj život Pánu Ježíši

Kristu. Pracoval v oblasti obchodu jako vyšší úředník družstva Jednota. Byl známý svou odborností a poctivostí. Byl starším sboru v Třanovicích, kde po léta sloužil Božím slovem k příkladu mnohým.

V lednu 1991 onemocněl mozkovou mrtvicí. Přijal to i se svou manželkou jako z Božích rukou a trpělivě snášel svůj úděl. Po šesti letech stále se zhoršující choroby, kdy byl stále více odkázán na péči lékařů a zejména své manželky, jej Pán života a smrti odvolal do nebeských příbytků ve věku 72 let.

Na obou pohřbech posloužil duchovním písněmi pvecký sbor z Českého Těšína. "Památku spravedlivého je požehnaná..." *Jaroslav Kmášek*

Vydavatelství A-ALEF informuje:

Jsou k dispozici tyto nové publikace:

1. Boj o Jeruzalém začal - Schneider, L., další sešit jeho přednášek v Praze v květnu 1997. 40 stran A5, cena 25 Kč.

2. Spasení z milosti - Reid, V.: v této knižce, z níž přinášíme ukázku na str. 18-20, opět zaznívá důraz na spasení z Boží milosti, bez zásluh člověka. Vhodná evangelizační pomůcka. 52 stran A5, cena 35 Kč.

Připravujeme:

- Nové zprávy z Izraele (Schneider, L.)
- Pán pricházela (Ostrolucký, J.)
- Lékař v pralese (White, P.)
- Cestou života - ročenka
- Zjevila se milost - Stockmayer, O.
- Cestou pravdy a lásky - o historii našich sborů.

Nezapomínej na "maličkosti"

Stalo se to před několika lety v jednom rychlíku. Bylo k poledni. Celý jídelní vůz byl plný cestujících a číšnicí roznášeli oběd. A jak to bývá v našich zemích zvykem, všichni se na něj vrhli. U jednoho stolu seděla malá Japonka. Když dostala jídlo, sepjala ruce a byla zcela tishe. Najednou se všichni v jídelním voze dívali na Asiatku, která sice pocházela z nekřesťanské země, avšak před jídlem viděla dobrou ruku Dárce a děkovala mu za dobré dary. V jídelním voze nastalo trapné ticho, a člověk slyšel jen klepání kol na spojích kolejnic. Zdal se, že dnes bylo ještě při takovém přiznání se k Bohu ticho? Téměř bych o tom pochyboval.

Jedno je z této události jasné: už se nedá vůbec mluvit o "křesťanském svě-

tě". Úplně jsme ztratili Boha s očí. Nevidíme nic zvláštního v tom, co od něj denně dostáváme. A přece je to On, kdo nám dodnes dává dešť i sluneční svit, umožňuje nám sít i žnout, dává každý den k jídlu víc než je nezbytné - a my považujeme za zbytečné mu za to poděkovat? Což nevidíme v každém kousku chleba dobrotvou ruku našeho Boha? Měli bychom jeho dobré dary lépe hodnotit a děkovat mu za to ze srdce - a to i na veřejnosti! Anebo máme strach, že se nám někdo vysměje? Jen ať se druži smějí - děkujme Bohu za všechna dobrodružství, která nám denně prokazuje.

I takové ztišení se před jídlem na veřejnosti je příležitost k tomu, abys vydal svědectví o své víře. Je velmi pravděpodobné, že se tě někdo z tvých známých zeptá, proč to děláš - a budeš mít příležitost povědět dobrou zprávu o Spasiteli hříšníků.

TLAČOVINY

NOVINOVÁ ZÁSILKA

ŽIVÉ SLOVO vydávají Křesťanské sbory ve vydavatelství A - ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava, tel. 069/355348, které zajišťuje také administraci. - Řídí odpovědný redaktor ing. Tomáš Pala s redakční radou. Adresa redakce: Štěpánská 1887, 755 01 Vsetín, tel. 0657/81746. - Obálka: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kč. - Rozšířuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Ostrava, č. ú. 81006-761/0100. - Administrace pro Slovensko: Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5, 915 01 Nové Mesto n/Váhom. Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu "C". Předplatné je 48 Sk a jedno číslo 12 Sk. - Tiskne Tiskárna František Pavelka, Příbor. - Snižený poplatek za tuto NOVINO-ZÁSILKU povolenou Oblastní správou pošt v Ostravě čj. 450/95-P/1 ze dne 7.2.1995. - Reg. číslo MK ČR 6480. ISSN 1210-6526.